

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 405 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ ΡΗΞΗ ΜΕ ΕΥΡΩ - ΕΕ - ΔΝΤ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ: ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

ΟΧΙ

- ▶ ΣΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ ΕΕ-ΔΝΤ
- ▶ ΣΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ & ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ
- ▶ ΣΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΧΡΕΟΣ, ΕΕ & ΕΥΡΩ

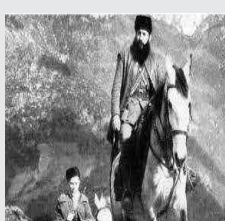
ΕΡΤ
Συνέντευξη του
Γ. Κασσιμάτη -
(ΠΟΣΠΕΡΤ)
σελ. 5

**Διατλαντική
Συμφωνία**
Μαύρη δικτατορία
των «Αγορών»
σελ. 10

Εκλογές Τουρκία
Πλήγμα στην ισχύ
του Ερντογάν
σελ. 12

Ιστορία
70 χρόνια από το
θάνατο του Α.
Βελουχιώτη
σελ. 15

13ο Αντικαπιταλιστικό Camping: 25/7-2/8, Καστροσυκιά Πρέβεζας

Από τις 25 Ιουλίου έως τις 2 Αυγούστου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη οργανώνουν για 13η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό camping στο camping «ΑΣΤΕΡΙΑΣ» στην Καστροσυκιά Πρέβεζας.

Η παραλία της Καστροσυκιάς βρέχεται από τα καταγάλανα νερά του Ιονίου και έχει έντονο το πράσινο στοιχείο με δέντρα σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Σε κοντινή απόσταση βρίσκονται η αρχαία Νικόπολη, το Νεκρομαντείο, οι πηγές του Αχέροντα και η γραφική Πάργα.

Το κόστος είναι 90€ για φοιτητές, μαθητές και άνεργους και 105€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται: 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του camping.

Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος είναι 12 & 14€ ημερησίως. Επίσης για όσους το επιθυμούν διατίθενται και οικονομικά δωμάτια εντός του camping. Για την μετακίνηση σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση

με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας ή Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα συζητήσεων

Τα Ιουλιανά του 1965. Οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό πλαίσιο. Τα γεγονότα και η μαζική έκρηξη. Ο προδοτικός ρόλος των ρεφορμιστών ΕΔΑ/ΚΚΕ. Η «άκρα αριστερά». Συμμετοχή και ρόλος των επαναστατών τροτσκιστών.

Η ελληνική λογοτεχνία μετεμφυλιακά (1949-67). Η εποχή και οι τάσεις της. Σημαντικά έργα και συγγραφείς.

20 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ. Το έργο του και η κληρονομιά στις νέες γενιές αγωνιστών.

Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και «συμφωνία με τους εταίρους»: το κίνημα σε σταυροδρόμι. Οι πολιτικές εξελίξεις. Που οδηγούν οι διαρκείς υποχωρήσεις της κυβέρνησης; Οι εκβιασμοί των ιμπεριαλιστών, της Ευρωζώνης/Ε.Ε. και των «αγορών». Η όξυνση της κρίσης. Η κατάσταση του εργατικού κινήματος και τα καθήκοντά των αγωνιστών.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μα-

θητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

Μαζί μας θα βρίσκονται αγωνίστριες και αγωνιστές από χώρες του εξωτερικού που θα κάνουν παρουσιάσεις για την κατάσταση στις χώρες τους και τις εμπειρίες από τα κινήματα εκεί.

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, party, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.α. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα στο χώρο του camping θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

**Επικοινωνία: ergatikipali@okde.gr
Αθήνα: Αγ. Κωνσταντίνου 57,
TK 10437, τηλ 2105247227, 6984697263
Θεσσαλονίκη: Κλεισούρας 4, TK 54631,
τηλ 2310-237938, 6973344215**

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ο ελληνικός τροτσκισμός Ένα χρονικό 1923-1946

Συγγραφείς: Δημήτρης Κατσορίδας -
Δημήτρης Λιβιεράτος - Κώστας Παλούκης
Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2015

Σελίδες: 142

Τιμή: 5 ευρώ

Η ιστορία των πολιτικών οργανώσεων με κομμουνιστική, σοσιαλιστική ή εργατική αναφορά γύρω ή σε αντίθεση με το ΣΕΚΕ-ΚΚΕ ξεκινάει από πολύ νωρίς, ήδη από το 1918. Οι διαφωνίες σχετικά με την πολιτική γραμμή που θα έπρεπε να ακολουθήσει το νεοσύστατο κόμμα από τη μια και οι διαφορετικές προσεγγίσεις της ελληνικής κοινωνίας από την άλλη δημιούργησαν τριβές που παρήγαγαν διαγραφές και διασπάσεις. Θα είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον να εξετασθούν στο σύνολό τους όλες αυτές οι οργανώσεις, η δράση τους, οι απόψεις τους, οι διαφωνίες τους και ο ρόλος τους στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου.

Η παρούσα συλλογική εργασία στρέφει την προσοχή της σ' ένα ρεύμα που εμφανίστηκε στο εσωτερικό του ΣΕΚΕ-ΚΚΕ, εξοστρακίστηκε από αυτό και στη συνέχεια θέλησε να αποτελέσει το

αντίπαλο δέος του. Είναι η ελληνική Αριστερή Αντιπολίτευση μέσα από την οποία γεννήθηκε ένα ιδιαίτερο πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα, το τροτσκιστικό, που στα διαμορφωτικά για την Αριστερά χρόνια του Μεσοπολέμου επεδίωξε, και μάλιστα με αξιώσεις, να γίνει η ηγεμονική αριστερή πολιτική δύναμη. Για πλείστους λόγους, που παρουσιάζονται συνοπτικά στις σελίδες αυτού του βιβλίου, δεν τα κατάφερε. Όμως, συνέχισε και συνεχίζει να υπάρχει και να δρα ως ένας σημαντικός πόλος της Αριστεράς στην Ελλάδα και διεθνώς.

Οι εκδόσεις «Εργατική Πάλη» επανεκδίδουν αυτό το σημαντικό βιβλίο που έχει εξαντληθεί. Ευχαριστούμε τους συγγραφείς Δημήτρη Κατσορίδα, Δημήτρη Λιβιεράτο και Κώστα Παλούκη καθώς και τις εκδόσεις «Φιλίστωρ» για την άδεια που μας έδωσαν για αυτήν την έκδοση.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μόλις ανακοινώθηκε το Σάββατο 27/6 η πρόθεση της κυβέρνησης να πάει για δημοψήφισμα στις 5 Ιούλη για την πρόταση των δανειστών/τοκογλύφων, σύσσωμο το μνημονιακό μπλοκ, οι καπιταλιστές-μαυραγορίτες, οι δοσίλογοι ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι, τα ΜΜΕξαπάτησης και άλλοι αργυρώνητοι αλήτες άρχισαν να ουρλιάζουν, να τρομοκρατούν, να συκοφαντούν, να εξαπολύουν λάσπη... να δημιουργούν κλίμα να τρέξει ο κόσμος στα ΑΤΜ, στα βενζιναδίκια, στα σουπερ μάρκετ. Ήξεραν άλλωστε ότι οι προστάτες και καθοδηγητές τους στις Βρυξέλλες θα προκαλούσαν ολοκληρωτική χρηματοδοτική ασφυξία, θα έκλειναν τις τράπεζες κ.λπ.

Στη συζήτηση της Βουλής, η τρόικα εσωτερικού Σαμαράς-Γεννηματά-Θεοδωράκης είπαν ότι το δημοψήφισμα είναι πραγματικότητα και κάλεσαν το λαό σε συγκεντρώσεις κάθε μέρα και σε κάθε πόλη της χώρας. Γι' αυτούς που τόσα χρόνια κυβερνούσαν, ο λαός δεν έχει κανένα δικαίωμα να εκφράσει τη γνώμη του, το δημοψήφισμα είναι «εκτροπή», «ανευθυνότητα», «τυχοδιωκτισμός» «βάζει τη χώρα σε περιπέτειες»(!), «δεν υπάρχει θέμα» όπως βρυχάται ο σαχλαμάς καθηγητής Βενιζέλος! Στην ίδια συνεδρίαση της βουλής, ο Σαμαράς άδραξε την ευκαιρία για να χριστεί ηγέτης της τρόικας εσωτερικού, με την κρυφή ελπίδα να αναρριχηθεί και πάλι στην εξουσία - και κάλεσε Φώφη και Σταύρο σε κοινή δράση μαζί με τους Μέρκελ-Σόμπλε, Ολάντ, Γιούνκερ, Ντάισελμπλουμ και την παρέα των ακροδεξιών και φασιστών της Λιθουανίας, Εσθονίας Φινλανδίας... Ουκρανίας κ.λπ. Η Γεννηματά κάλεσε τον Πρόεδρο Παυλόπουλο να μιμηθεί τον Γλύξμπουργκ και να προκαλέσει πολιτική κρίση όπως έκανε εκείνος, ακριβώς 50 χρόνια πριν, τον Ιούλη του 1965! Ο δε πολυς Σταύρος -που δήλωνε ότι θα υπέγραφε οποιαδήποτε συμφωνία- με οργίλο ύφος κατήγγειλε τον Τσίπρα και τον Καμμένο ότι «αποφάσισαν να ηγηθούν του λόμπι της δραχμής, να βγάλουν τη χώρα από την Ευρωπαϊκή Ένωση και

Λύσσαξαν οι μνημονιακοί!

να... ρίξουν την πατρίδα στον γκρεμό!»!

Αυτοί όμως που έχουν ξεπεράσει κάθε όριο προπαγάνδας, συκοφάντησης και παραπληροφόρησης είναι τα ΜΜΕξαπάτησης και ορισμένοι «δημοσιογράφοι». Ο Καμμένος στη Βουλή κατά τη συζήτηση για το δημοψήφισμα αποκάλυψε ότι: «25 εκ. ευρώ δόθηκαν τα τελευταία πέντε χρόνια 'μαύρα' σε δημοσιογράφους (μέσω του ΚΕΕΛΠΝΟ-Κέντρο Έλεγχου και Πρόληψης Νοσημάτων!), είτε απευθείας είτε μέσω off shore εταιρειών, όχι για να προπαγανδίζουν βέβαια τη γρίπη ή τα εμβόλια, αλλά για να αποτελούν 'πιστόλια' εναντίον εκείνων που πηγαίνουν εναντίον της Νέας Τάξης Πραγμάτων και των οδηγιών που έδιναν οι δανειστές». Δεν χρειάζεται να πούμε ονόματα. Είναι αυτοί που μέρα νύχτα μιλούν για τις ουρές μπροστά ΑΤΜ και 5 χρόνια δεν βλέπουν τις ουρές των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων... τις ουρές των συνανθρώπων μας μπροστά στα σκουπίδια.

Η σύγκρουση άρχισε

Τη Δευτέρα, ο Γιούνκερ σε έκτακτη συνέντευξη τύπου έσπευσε σαν φτηνός προπαγανδιστής και παρεμβαίνοντας ωμά στα εσωτερικά της χώρας, σαν να είμαστε αποικία, να μας πει τι να ψηφίσουμε στο δημοψήφισμα. Ότι η πρόταση που έκαναν οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε./Ευρωζώνης είναι θαυμάσια, ότι αυτός μαζί τον Ντάισελμπλουμ κ.α. αγωνίζονται για το καλό μας, σα να μην γνωρίζουμε τη βαρβαρότητα της πρότασής τους, σα να μη βιώνουμε τα μνημόνια τους που μας οδήγησαν στην ανεργία, στη εξαθλίωση, στη δηλοποίηση και την υποτέλεια. Και κατέληξε ότι πρέπει να ψηφίσουμε ΝΑΙ και (για) να μείνουμε στην Ευρώπη, ότι το ΟΧΙ οδηγεί σε περιπέτειες κ.λπ. Την ίδια ωμή παρέμβαση υπέρ του ΝΑΙ έκα-

ναν και όλη η παρέα των ιμπεριαλιστών (Μέρκελ, Ολάντ, Ρέντσι, Γκάμπριελ κ.α.).

Είναι προφανές ότι κάθε μέρα η σύγκρουση με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε./Ευρωζώνης (και με την ντόπια 5η φάλαγγα) θα γίνεται οξύτερη, θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα προκειμένου να νοθεύσουν τη θέληση του ελληνικού λαού. Η σύγκρουση που ήταν αναμενόμενη και σχεδιάστηκε μεθοδικά από πολιτικοοικονομική ελίτ της ΕΕ, θα είναι αδυσώπητη και θα ξεπεράσει κατά πολύ ό,τι έκαναν ενάντια στο λαό της Σκωτίας στο πρόσφατο δημοψήφισμα για να αποτρέψουν την ανεξαρτησία της από την Μ. Βρετανία. Είναι αυτοί που μέρα νύχτα μιλούν για τις ουρές μπροστά ΑΤΜ και 5 χρόνια δεν βλέπουν τις ουρές των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων... τις ουρές των συνανθρώπων μας μπροστά στα σκουπίδια - ή ό,τι έκαναν προκειμένου να ματαιώσουν το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία της Καταλονίας - ή την κινδυνολογία και τρομοκρατία που εξαπέλυσαν προεκλογικά αλλά και μετά τις εκλογές τις 25 Γενάρη 2015.

Πρέπει και μπορούμε να τους τσακίσουμε

Η καταφυγή του Τσίπρα στο δημοψήφισμα δεν τον ξελασπώνει από τους συμβιβασμούς, τις υποχωρήσεις, την επαίσχυντη συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη, τη δήθεν διαπραγματεύση... την αποπληρωμή των δόσεων για χρέος στο ΔΝΤ, τη δική του μνημονιακή πρόταση των 47 σελίδων, την τεράστια ευθύνη για την λυσώδη αντιμετώπιση των βρικολάκων των μνημονίων, της υποτέλειας και του εξανδραποδισμού του ελληνικού λαού. Ούτε το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα περιορίζεται μόνο στην πρόταση των δανειστών/το-

κογλύφων, όσο και αν προσπαθεί να το μειώσει/υπονομεύσει η δειλή πολιτική στάση του ΣΥΡΙΖΑ ή τα καταστροφικά που λέγονται, ότι αν υποχωρήσουν οι ευρωπαίοι «εταίροι», μπορεί η κυβέρνηση να καλέσει να ψηφίσει ο λαός ΝΑΙ!

Το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα σημαίνει κάτι πολύ περισσότερο από το όχι στην πρόταση των δανειστών/τοκογλύφων. Σημαίνει τη ρήξη με την ευρωζώνη, το ευρώ, το ΔΝΤ, τα μνημόνια, το χρέος και αυτό το έχουν καταλάβει πολύ καλά οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και οι «δικοί» μας πεμπτοφαλαγγίτες - και γι' αυτό ουρλιάζουν σύσσωμοι από την ημέρα που προκλήθηκε το δημοψήφισμα.

Ακόμη, όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα αλλά και στην ΕΕ/Ευρωζώνη, δεν θα είναι η ίδια με οτιδήποτε σημερινό. Οι πολιτικές εξελίξεις θα είναι ραγδαίες, θυελλώδεις και μπορεί να συμπυκνώνουν μέσα τους ολόκληρες ιστορικές εποχές, είτε προς τη μια κατεύθυνση είτε προς την άλλη. Τα ουρλιαχτά των ιμπεριαλιστών και των δοσίλογων μνημονιακών είναι γεμάτα φόβο και μίσος. Το ταξικό τους ένστικτο τους προειδοποιεί και τους προετοιμάζει. Το πέταγμα με τις κλωτσιές του Βαρουφάκη από τον Ντάισελμπλουμ και δίπλα του τα φασιστοειδή ανθρωπάκια να χειροκροτούν/εγκρίνουν, δείχνει ότι στη καπιταλιστική Ε.Ε. και ειδικά στην αποστειρωμένη ζώνη της Ευρωζώνης γίνονται δεκτοί όσοι έχουν «ενιαία νεοφιλελεύθερη σκέψη» και ότι το Γιούρογκρουπ γίνεται «θάλαμος βασανιστηρίων» (σύμφωνα και με την κεκτημένη παράδοση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών) των εργαζομένων και των λαών της Ευρώπη υπό την καθοδήγηση του χερ Σάιλοκ-Σόμπλε.

Εμείς, η Ο.Κ.Δ.Ε., πιστεύουμε ότι όλα τα παραπάνω περιέχονται στο δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη και γι' αυτό έχουμε ρίξει όλες μας τις δυνάμεις για τη νίκη του ΟΧΙ και καλούμε τους εργαζόμενους τα φτωχά, λαϊκά στρώματα και τη νεολαία να πράξουν το ίδιο όσο πιο μαζικά γίνεται.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με την γλώσσα των αριθμών

Το σαρωτικό κύμα εξώσεων στην Ισπανία έχει οδηγήσει την κοινωνία σε μια τρομακτικών διαστάσεων κρίση. Τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η ισπανική κυβέρνηση αποκαλύπτουν το μέγεθος της κρίσης: 3,4 εκ. κατοικίες είναι άδειες, αριθμός που αντιστοιχεί στο 30% του ευρωπαϊκού συνόλου. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής που διώχνει 95 οικογένειες την ημέρα από τα σπίτια τους, εξαιτίας της αδυναμίας τους να πληρώσουν τα στεγαστικά τους δάνεια. Οι εξώσεις συνεχίζονται παρά την επάνοδο της Ισπανίας στην «ανάκαμψη» κι ενώ η ανεργία συνεχίζει βρίσκεται σε πολύ υψηλά επίπεδα, πάνω από το 25% του ενεργού πληθυσμού. Η Ισπανία έχει εξάλλου ένα ιδιαίτερα χαμηλό ποσοστό εργατικών κατοικιών, που δεν ξεπερνά το 1,1%, έναντι ενός 32% στην Ολλανδία ή 18% στη Βρετανία. Το κίνημα εναντίον των εξώσεων στην Ισπανία είχε καταφέρει να πιέσει τη συντηρητική κυβέρνηση του Μαριάνο Ραχόι, η οποία το 2013 εξέδωσε διάταγμα αναστολής των εξώσεων σε ορισμένες περιπτώσεις: ατόμων με ειδικές ανάγκες, οικογενειών με τουλάχιστον ένα παιδί κάτω των τριών ετών κ.α.

Πεντακόσιες χιλιάδες μετανάστες εκτιμάται ότι θα επιχειρήσουν να διασχίσουν τη Μεσόγειο φέτος, με κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους, προειδοποιεί ο Διεθνής Ναυτιλιακός Οργανισμός (Ι.Μ.Ο.). Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης (Ι.Ο.Μ.), από την αρχή του έτους, 1.750 άνδρες, γυναίκες και παιδιά χάθηκαν στη θάλασσα, αριθμός 30 φορές μεγαλύτερος σε σύγκριση με το ίδιο διάστημα του 2014. Ο διευθυντής του Ι.Ο.Μ. ζήτησε τη λήψη άμεσων μέτρων, υπενθυμίζοντας ότι το 2014 περισσότεροι από 170.000 άνθρωποι διέσχισαν τη Μεσόγειο για να φθάσουν στην Ευρώπη και 3.000 έχασαν τη ζωή τους.

Το Ισραήλ δολοφόνησε, το 2014, τους περισσότερους Παλαιστίνιους από το 1967. Περισσότεροι από 2.300 Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν και περισσότεροι από 17.000 τραυματίστηκαν, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του Γραφείου του ΟΗΕ για τον Συντονισμό των Ανθρωπιστικών Υποθέσεων. Η δολοφονική και ανανδρική επίθεση στη Γάζα τον Ιούλιο και τον Αύγουστο οδήγησε στην τρομακτική αύξηση του αριθμού των νεκρών. Αυτή η επιχείρηση στοίχισε τη ζωή σε 2.220 κατοίκους της Γάζας, από τους οποίους 1.492 ήταν άμαχοι και 605 μαχητές (123 μη ταυτοποιημένοι). Υπήρξε επίσης μια απότομη αύξηση του αριθμού των νεκρών στη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, όπου 58 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν και 6.028 τραυματίστηκαν, ο υψηλότερος αριθμός των θανάτων, στα οποία εμπλέκονται οι ισραηλινές δυνάμεις από το 2007 και ο μεγαλύτερος αριθμός των τραυματισμών από το 2005.

84^η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ

Η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος είναι εδώ

Στις 21-24 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε η 84η Γ.Σ. της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας (ΔΟΕ). Ο απολογισμός δράσης του απερχόμενου Διοικητικού Συμβουλίου για τα προηγούμενα δύο χρόνια ήταν πραγματικά φτωχός σε ό,τι αφορά την εκτίμηση της οικονομικής κρίσης και των μνημονιακών επιθέσεων που αντιμετώπισαν οι εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Γενικόλογες αναφορές στην «αδιέξοδη πολιτική», πέρα από το γεγονός ότι αποτελούν λόγια του αέρα, κυρίως δεν οδηγούν σε μια εκτίμηση της κατάστασης σήμερα. Γελοίες τοποθετήσεις του στίλ «έφυγε η ελπίδα, ήρθε η ξεφτίλα» από τη ΔΗΣΥ (πρώην ΠΑΣΚ) μόνο ως χυδαιότητα απέναντι στις επιλογές του λαού μπορούν να εκληφθούν.

Από την εισήγηση έλειπε παντελώς μια εκτίμηση για το τι θα αντιμετωπίσουν οι εκπαιδευτικοί στο άμεσο μέλλον και ακόμη περισσότερο έλειπε ένα στοιχειώδες πρόγραμμα δράσης. Αυτό κυρίως το αναλαμβάνει γραφειοκρατικά η συνδικαλιστική ηγεσία και ο απολογισμός της εδώ είναι πραγματικά ανύπαρκτος. Όχι μόνο δεν συμμετείχε οργανωμένα σε όλα τα μεγάλα κινήματα της προηγούμενης πενταετίας των μνημονίων (πλατείες, γενικές απεργίες κ.α.) αλλά και στις συγκεκριμένες επιθέσεις στους εκπαιδευτικούς κράτησε στάση διασπαστική και ποτέ δεν προσπάθησε να οργανώσει την αντίστασή τους. Στις διαθεσιμότητες-απολύσεις των συναδέλφων της δευτεροβάθμιας αρνήθηκε να κηρύξει και να οργανώσει κοινή απεργία διαρκείας, στην αξιολόγηση δεν στήριξε την αντίσταση των εκπαιδευτικών με κινητοποιήσεις και απεργίες κ.α.

Ο κατακερματισμός των αιτημάτων και η συζήτησή τους ανά ομάδα, σε έναν μακρύ κατάλογο, δεν επέτρεψε να ιεραρχηθούν τα αιτήματα, να μπουν προτεραιότητες και να χαραχθεί ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης για την επίτευξή τους. Ακόμη, οι περισσότερες προτάσεις, λόγω και του συσχετισμού δυνάμεων, δεν πέρασαν στις ψηφοφορίες.

Στη Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ εκφράστηκε και με άλλη μορφή η κρίση του συνδικαλισμού. Αντιπαρατέθηκαν εκπαιδευτικοί μεταταγμένοι από τη δευτεροβάθμια και οι αντίστοιχες ειδικότητες της πρωτοβάθμιας, με τους δεύτερους να διεκδικούν μεταθέσεις στις θέσεις που κατέλαβαν οι πρώτοι. Τη συνδρομή των αντιπροσώπων ζήτησαν και ομάδες αναπληρωτών, που η καθεμία διαγκωνιζόταν με την άλλη για την αναγνώριση ή μη της προϋπηρεσίας τους για τον διορισμό τους. Κάθε ομάδα διατεινόταν ότι έχει δίκιο και διεκδικούσε μερίδιο στην πίτα των διορισμών — που διαρκώς ο αριθμός τους μικραίνει και στο τέλος, με βάση τον προϋπολογισμό του 2015 αλλά και το στέγνωμα της χώρας από ρευστό, είναι αμφίβολο αν θα γίνουν. Δείγματα της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος, όπου κάθε ομάδα θιγμένων «διεκδικεί τα δικά της» σε αντιπαράθεση με άλλες ομάδες.

Τα παραπάνω είναι αποτελέσματα της εφαρμογής των μνημονίων στην εκπαίδευση, όπου εκπαιδευτικοί κάτω από την απειλή της διαθεσιμότητας-απολύσεων εξαναγκάστηκαν σε μετάταξη. Είναι επίσης αποτέλεσμα της αδιοριστίας και του παγώματος των διορισμών στα χρόνια των μνημονίων αλλά και της κατάργησης της επετηρίδας. Η δίκαιη λύση βρίσκεται στην αντιμετώπιση των μεταταγμένων ως συναδέλφων, στη διεκδίκηση για το άνοιγμα των πραγματικών οργανικών θέσεων και την κατάληψή τους και από τις δύο κατηγορίες με ενιαίο και αντικειμενικό σύστημα. Επίσης, τα αιτήματα για «μαζικούς διορισμούς τώρα» και «μιομοποίηση όλων των αναπληρωτών-ωρομισθίων» είναι τα μόνα που μπορούν να ενώσουν τους αναπληρωτές.

Σε ό,τι αφορά τις παρατάξεις της αριστεράς, το ΠΑΜΕ ακολούθησε την πολιτική της περιχρυσωσίας του, κατήγγειλε την κυβέρνηση ως μνη-

	2015	2013
Εγγεγραμμένοι	605	600
Ψήφισαν	605	599
Άκυρα - Λευκά	1	1
ΔΑΚΕ	151	166
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	132	117
ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ)	101	139
ΠΑΜΕ	88	76
ΕΡΑ	78	65
ΕΚΚΙΝΗΣΗ	54	29
ΔΙΚΤΥΟ	-	3
ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ	-	2
ΠΕΙΡΑΤΕΣ	-	1

▲ Αποτελέσματα εκλογών για Δ.Σ. ΔΟΕ 2015 και 2013

μονιακή, δεν αναγνώρισε στο ελάχιστο τις νίκες του κινήματος και του λαού που κατακρήμνισε τη χούντα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και βέβαια υπεραμύνθηκε του εαυτού του ως της «μόνης ταξικής δύναμης» που κάνει «πραγματικούς αγώνες». Δεν πρόσθεσε απολύτως τίποτα, όμως, για το ποια είναι τα... συγκεκριμένα αποτελέσματα αυτών των αγώνων του. Οι «Εκπαιδευτικοί Ριζοσπαστικής Αριστεράς» (ΕΡΑ) του ΣΥΡΙΖΑ, αφού διαβεβαίωσαν ότι δεν θα ακολουθήσουν τον δρόμο του κυβερνητικού συνδικαλισμού, έμειναν στενά στα εκπαιδευτικά αιτήματα και δεν είπαν πώς θα ικανοποιηθούν αυτά χωρίς τη διαγραφή του χρέους και μέσα στην Ε.Ε. και το ευρώ, δηλαδή με συνεχή μνημόνια. Οι «Παρεμβάσεις» μίλησαν για διαγραφή του χρέους, για στάμπημα της διαπραγμάτευσης, για κατάργηση των μνημονίων, για ρήξη με την Ε.Ε. Όλα αυτά όμως θα γίνουν κατά βάση με... την αλλαγή των συσχετισμών στα Διοικητικά Συμβούλια και την ενότητα των αριστερών δυνάμεων. Το πόσο απραγματοποίητο είναι αυτό με ΕΡΑ και ΠΑΜΕ δεν τους απασχολεί. Ούτε το παράδειγμα της ΟΛΜΕ αποτέλεσε έναυσμα για να τροποποιήσουν αυτή τη θέση τους. Η χρησιμοποίηση των αυξημένων δυνάμεών τους για να βοηθήσουν το κίνημα να βγει και να αυτοοργανωθεί με επιτροπές αγώνα και απεργιακές επιτροπές δεν είναι μέσα στην πολιτική τους.

Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» με την παρέμβασή της τόνισε την κρισιμότητα της περιόδου που άνοιξε μετά την πρώτη νίκη του λαού στις 25 Γενάρη για τους εκπαιδευτικούς και όλους τους εργαζόμενους. Τόνισε τους πραγματικούς κινδύνους ακύρωσης αυτής της νίκης από τους δανειστές-τοκογλύφους και τη σοβαρή υπόσκαψή της από την ουτοπική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, που επιμένει να «πέσει» τους δανειστές να πάνε κόντρα στα συμφέροντά τους. Όταν πληρώνεται το απεχθέστατο χρέος και απειλεί από μήνα σε μήνα την καταβολή μισθών και συντάξεων, όταν έχει ξυθεί ο πάτος του βαρελιού και τα διαθέσιμα του δημοσίου, όταν εφαρμόζεται ο προϋπολογισμός των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, τελικά παιδεία και υγεία οδηγούνται σε κατάρρευση. Τόνισε επίσης ότι σε αυτές τις πολιτικοοικονομικές συνθήκες απαιτείται να ιεραρχηθούν τα αιτήματα, με πρώτα τη σωτηρία της εκπαίδευσης, την άμεση χρηματοδότησή της για να μπορεί να λειτουργεί, τους διορισμούς, την κατάργηση της αξιολόγησης με οποιαδήποτε μορφή, το σταμάτημα της διαπραγμάτευσης-συμφωνίας, τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ-Ε.Ε. Τέλος, προτείναμε ένα σχέδιο ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος μέσα από την άμεση ενεργοποίηση των συναδέλφων με Γενικές Συνελεύσεις και Επιτροπές Αγώνα.

επίκαιρα...

Δωρεάν ιατρική περίθαλψη και μετακινήσεις στο διάστημα της τραπεζικής αργίας. Να γίνει πράξη!

Οι Ιατρικοί Σύλλογοι Αθηνών και Θεσσαλονίκης καλούν τα μέλη τους να εξυπηρετούν δωρεάν τους ασθενείς που έχουν άμεση ανάγκη ιατρικών υπηρεσιών και αδυνατούν να πληρώσουν, για το διάστημα που οι τράπεζες παραμένουν κλειστές, δηλαδή μέχρι τη Δευτέρα 6 Ιουλίου. Συνιστούν στους ιατρούς να εκδίδουν μηδενική απόδειξη παροχής υπηρεσιών επισημαίνοντας «το καθήκον να δείξουν αλληλεγγύη και ψυχραιμία και να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων».

Δωρεάν για όλον τον πληθυσμό θα είναι για το ίδιο διάστημα οι συγκοινωνίες στην Αθήνα, όπως ανακοίνωσε ο αναπληρωτής υπουργός Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, Χρήστος Σπίρτζης. Το μέτρο αφορά όλες τις αστικές συγκοινωνίες Αθηνών, εκτός του προαστιακού σιδηρόδρομου. Επίσης δεν συμπεριλαμβάνονται στο μέτρο του Υπουργείου, τα ΚΤΕΛ και οι αστικές συγκοινωνίες στις άλλες πόλεις, όπου εκτελούνται από ιδιωτικούς φορείς. Ο πρόεδρος του ΟΑΣΘ Χρήστος Στεφανίδης δήλωσε χαρακτηριστικά ότι «όλα είναι ανταποδοτικά» και η Θεσσαλονίκη θα ενταχθεί στο μέτρο, αν το Υπουργείο καλύψει το κόστος των μετακινήσεων με τα λεωφορεία, υπολογίζοντας πως αντιστοιχεί σε 1,7 εκατ. ευρώ. Στην Αθήνα το κόστος υπολογίζεται σε 4 εκατ. ευρώ για όλα τα μέσα. Ο υπουργός ανακοίνωσε επίσης ότι το μέτρο της δωρεάν μετακίνησης στα μέσα της Αθήνας θα καταστεί μόνιμο για τους ανέργους, μετά την λήξη της τραπεζικής αργίας.

Εταιρεία εκβιάζει τους εργαζομένους της να στηρίξουν τους μνημονιακούς στο δημοψήφισμα

Σύμφωνα με καταγγελία εργαζομένου στον ραδιοφωνικό σταθμό «Στο Κόκκινο», μεγάλη φαρμακευτική εταιρεία κάλεσε το πρωί της Δευτέρας 29^{ης} Ιούνη τους εργαζομένους της και, μέσω των διευθυντών, τους ανακοίνωσε πως οφείλουν να δώσουν μαζικά το «παρών» στη συγκέντρωση στις 30 Ιούνη «Μένουμε Ευρώπη», υπέρ του «Ναι», στο Σύνταγμα. Μάλιστα, οι διευθυντές κάλεσαν τους εργαζομένους να συγκεντρωθούν στα γραφεία της εταιρείας και όλοι μαζί να κατευθυνθούν στο Σύνταγμα, ενώ για όσους και όσες απουσιάσουν, άφησαν σαφέστατα υπονοούμενα με απειλές για απόλυση.

Συλλήψεις αντιμνημονιακών με αντιμνημονιακή κυβέρνηση

Βαριές κατηγορίες αντιμετωπίζουν οι συλληφθέντες της 22 Ιούνη που επιχείρησαν να κάνουν παρέμβαση στη συγκέντρωση του νεοφιλελεύθερου μπλοκ «Μένουμε Ευρώπη» την ημέρα της Συνόδου Κορυφής. Η ομάδα των 50 περίπου αναρχικών πιάστηκε απροετοίμαστη από τις διμοιρίες των ΜΑΤ, που την εμπόδισαν να πλησιάσει στη συγκέντρωση. Αφού έκαψαν συμβολικά μια σημαία της Ε.Ε. οι διαδηλωτές δέχτηκαν προπηλακισμούς μέσα από το νεοφιλελεύθερο μπλοκ, πίσω από τα ΜΑΤ, και προσπάθησαν να αποχωρήσουν. Εκεί η αστυνομία τους επιτέθηκε, όπως και σε παρόντες περαστικούς και φωτορεπόρτερ, προχωρώντας σε 36 προσαγωγές εκ των οποίων οι 31 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Κατηγορούνται για απόπειρα πρόκλησης σωματικών βλαβών σε πολίτες και σε αστυνομικό, προσβολή ξένου συμβόλου, απείθεια, εμπρησμό και παράνομη ρίψη φωτοβολιδών.

Η συμπεριφορά της αστυνομίας αναπαράγει το σκηνικό «νόμου και τάξης» όλης της προηγούμενης μνημονιακής πενταετίας. Στις 12 Ιούνη στην Αθήνα προχώρησε σε προσαγωγές δύο εργαζομένων και δύο περαστικών σε κινητοποίηση του Συντονιστικού Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, έξω από το βιβλιοπωλείο «Ιανός». Αυτή η κινητοποίηση γινόταν σχετικά με τη δίκη των συναδέλφων τους, που συνελήφθησαν το 2014 σε παρόμοια εργατική κινητοποίηση. Φαίνεται πως η αστυνομία δεν σέβεται ούτε τον «πολιτικό της προϊστάμενο», κατεβάζοντας το πανό της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, που είχε αναρτήσει η τελευταία στο Σύνταγμα.

Συνέντευξη στην Εργατική Πάλη

Γαβριήλ Κασιμάτης (αν. Γενικός Γραμματέας ΠΟΣΠΕΡΤ):

«Το κίνημα ... είναι η μοναδική απάντηση στην όποια κυβέρνηση»

Στις 23/06 η Εργατική Πάλη βρέθηκε στα γραφεία της ERTOPEN, λεωφ. Μεσογείων 463, για να πάρει συνέντευξη από τον σ. Κασιμάτη Γαβριήλ, αν. γενικό γραμματέα της ΠΟΣΠΕΡΤ, με αφορμή τα δύο χρόνια από το «μαύρο» στην ΕΡΤ και την επαναλειτουργία της στις 11/6/2015.

► **ΕΠ:** Πες μας λίγα λόγια για το «μαύρο» στην ΕΡΤ την 11^η Ιούνη 2013 και το κίνημα που ακολούθησε.

Γ.Κ.: Θα αρχίσω ευχαριστώντας την Εργατική Πάλη για αυτή την συζήτηση.

Από τις πρώτες εμφανίσεις των Μνημονίων το 2010 έχουμε τις πρώτες κινητοποιήσεις μας και τις προσπάθειες σύνδεσης με τα συνδικάτα του ευρύτερου δημόσιου τομέα, και πολλά αγωνιστικά συνδικάτα και ομοσπονδίες στον ιδιωτικό τομέα. Από την εποχή του Μόσιαλου και της τότε διοίκησης Ταγματάρχη (καλοκαίρι 2011) γίνονται προσπάθειες από τους συστημικούς εκπροσώπους τους κεφαλαίου και κατ' επιταγή του ΔΝΤ και των δανειστών, για την συρρίκνωση της ΕΡΤ. Όπως αποδείχτηκε πρόσφατα, το ΔΝΤ έκανε σεμινάρια σε δημοσιογράφους για το πώς θα παρουσιάζουν τις θέσεις τους. Είναι η χειραγώγηση της ενημέρωσης, από την μία μεριά με την καθυπόταξη της δεοντολογίας του δημοσιογράφου, από την άλλη με τον περιορισμό των δραστηριοτήτων της ΕΡΤ, τις συνεχείς μειώσεις αμοιβών και την περιστολή πόρων. Και φτάνουμε στο 2013, με τον διορισμό του Μάναλη, του ανθρώπου του συστήματος και των τραπεζών. Το λουκέτο στην ΕΡΤ, το «μαύρο» της 11^{ης} Ιουνίου και πέντε μήνες μετά η κατάληψη του Ραδιομεγάρου με την βία των ΜΑΤ, είναι η κορύφωση του αυταρχισμού και το απώτερο σχέδιο του συστήματος για την χειραγώγηση της ενημέρωσης και γενικότερα του λαϊκού κινήματος.

Η απάντηση των εργαζομένων και του λαϊκού κινήματος ήταν άμεση. Ένα ξεκάθαρο ηχηρό ΟΧΙ, ότι δεν θα δεχτούμε νέα χτυπήματα στα κοινωνικά αγαθά, στις ελευθερίες, και πολύ περισσότερο στο αγαθό της ενημέρωσης. Οι εργαζόμενοι και η ΠΟΣΠΕΡΤ είχαν μια σταθερή συμμετοχή δίπλα στο λαϊκό κίνημα από το καλοκαίρι του 2013 και συνέχισαν αυτά τα δυο χρόνια. Με τη συμμετοχή του κόσμου εντός του Ραδιομεγάρου στην ΕΡΤ3 και στους Περιφερειακούς Ραδιοφωνικούς Σταθμούς της ΕΡΤ κάνοντάς τους λαϊκούς χώρους κοινωνικής αντίστασης, με τις μεγάλες λαϊκές συναυλίες, με ημερίδες επιστημόνων εξειδικευμένων στα ΜΜΕ, με την ώσμωση με την κοινωνία και τα κινήματα. Έχει ιδιαίτερη σημασία σαν ιστορικό δίδαγμα και κοινωνικό φαινόμενο. Το ότι δηλαδή στις δύσκολες καμπές αυτής της προσπάθειας για ελεύθερη ΕΡΤ και ενημέρωση, που ξεκίνησε στις 11/6/2013, η κοινωνία και το εργατικό κίνημα ήταν δίπλα και στήριζε. Αυτό είναι το ενθαρρυντικό και χαρακτηριστικό στοιχείο που έδινε σε αυτόν τον αγώνα υπόσταση, δύναμη και ζωτικότητα. Τα ΤΣΙΜΕΝΤΑ, το ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ, οι ΣΚΟΥΡΙΕΣ, η ΒΙΟΜΕ, οι αγωνιστές σχολικοί φύλακες, οι καθαρίστριες κλπ. συνθέτουν όλο αυτό το διάστημα ένα ευρύτερο κίνημα με στόχους ανατροπής, ανασυγκρότησης και του κινήματος και της χώρας.

► **ΕΠ:** Στις 11 Ιούνη 2015, ημέρα επαναλειτουργίας της ΕΡΤ, η ΠΟΣΠΕΡΤ συμμετείχε με σύνθημα «Ημέρα Μνήμης, όχι Πορτής». Τι θέλετε να πείτε με αυτό;

Γ.Κ.: Για την ΠΟΣΠΕΡΤ, τους εργαζόμενους, τα συνδεδεμένα συνδικάτα, όλη την

κοινωνία - είναι σημαντικό, και πρέπει να καταγραφεί, ότι- μέσα από αυτό το κίνημα, κεντρικός στόχος ήταν η ανατροπή αυτών των πολιτικών, από εκεί γεννήθηκε αυτό το κίνημα. Να σταματήσουν αυτές οι πολιτικές, με αυτούς τους συγκεκριμένους εντολολήπτες και υπηρέτες. Έχουμε μια πρώτη σημαντική νίκη. Στις 25 Γενάρη ο λαός αποτίναξε από την πλάτη του αυτές τις κυβερνήσεις. Ο λαός είχε καταλάβει ότι δεν υπάρχει δυνατότητα βελτίωσης ή τροποποίησης αυτών των πολιτικών και επομένως έγινε πραγματικότητα ένα από τους κεντρικούς στόχους, που ήταν η ανατροπή.

Η νέα κυβέρνηση προσπάθησε να φέρει μια συνέχεια των προηγούμενων επιλογών, όχι μια βίαιη ανατροπή τους, το κίνημα όμως, έχει τη δυνατότητα διεκδίκησης των αιτημάτων του - όπως αυτά είχαν εκφραστεί όλη αυτή την 5ετία - με νέους όρους. Αυτό που κερδίσαμε ήταν ότι το μαζικό λαϊκό κίνημα ακούγεται πιο δυνατά και υποχρεώνει την κυβέρνηση να ακολουθεί κάποια από αυτά τα αιτήματα.

Το άνοιγμα της ΕΡΤ δεν ήρθε την επόμενη μέρα. Εκεί πρέπει να κάνουμε την αυτοκριτική μας, η 25η Γενάρη θα 'πρεπε να είναι η μέρα επαναλειτουργίας της ΕΡΤ, να το κάνουμε εμείς σαν συμμετοχοί αυτού του κινήματος. Όμως ήταν ένας στόχος ορατός, που έγινε πραγματικότητα 5 μήνες μετά. Η ΕΡΤ είναι ανοιχτή, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ είναι πίσω στις δουλειές τους και στο καθήκον που δεν σταμάτησαν ποτέ να υπηρετούν. Όμως σήμερα δεν βρίσκονται μαζί μας αγαπημένοι συνάδελφοι, αγωνιστές, αλληλέγγυοι. Χάθηκαν άδικα αυτά τα δύο χρόνια δεκαεννέα συνάνθρωποι μας, θύματα του μαύρου και των μνημονίων, η 11 Ιούνη είναι μέρα τιμής και μνήμης και αυτό για μας είναι χρέος που δεν θα ξεχαστεί. Η Πολιτεία έχει κι αυτή χρέος να μεριμνήσει για τα παιδιά τους και τις οικογένειές τους.

Τα εργασιακά, τα συνδικαλιστικά και τα θεσμικά μας δικαιώματα έχουν πληγεί σε μεγάλο βαθμό, σε σχέση με αυτά που υπήρχαν το 2013. Γιατί το σύστημα και η μνημονιακή πολιτική αφήνει το δικό της αποτύπωμα και είναι ένας ακόμα στόχος, όχι να το καλύψεις αλλά να το ξεριζώσεις. Το βασικό αίτημα για κατάργηση της ΚΥΑ του Κεδίκογλου δεν έχει επιτευχθεί, παραμένει σαν ένα μαύρο αποτύπωμα στη νομική μας βιβλιοθήκη, που πρέπει να καταργηθεί. Η επαναλειτουργία της ΕΡΤ έγινε με το νομικό και θεσμικό πλαίσιο της ΝΕΡΙΤ. Το δικό μας αίτημα ήταν η επαναφορά της ΕΡΤ στις 11 Ιουνίου, γιατί αυτό που έκανε η κοινωνία ήταν να κρατήσει την ΕΡΤ ανοιχτή, να μην σβήσει.

Διεκδικούμε, ότι είχαμε πριν το κλείσιμο, ότι περιελάμβανε το κίνημα και αυτός ο 24μηνος αγώνας. Είναι τα αιτήματα που κατέθεσε η ΠΟΣΠΕΡΤ σε κάθε επίπεδο, κοινοβουλευτικό, μαζικό, συνδικαλιστικό, μέσα στο κίνημα. Για την επαναφορά των εργασιακών μας δικαιωμάτων, των μισθολογικών μας δεδομένων, των συλλογικών συμβάσεων που είχαμε μέχρι και την 11η Ιουνίου 2013. Για την επαναφορά των οικονομικών δεδομένων της ΕΡΤ ως ζητούμενο για μια βιώσιμη και ανεξάρτητη λειτουργία. Για τα διδάγματα που είχαμε αυτά τα δύο χρόνια μέσα από την αυτοδιαχείριση, την

συνεργασία με τα κινήματα, την ώσμωση με την κοινωνία, για τον κοινωνικό ρόλο και έλεγχο της ΕΡΤ. Αυτά είναι τα κεντρικά μας αιτήματα, δεν ήταν μόνο η επιστροφή στην δουλειά μας. Η εργασία μας πρέπει να αντανακλά αυτά που ζητά και θέλει η κοινωνία. Οι υπερεξουσίες που βγαίνουν από τον νόμο για τις αρμοδιότητες του Διευθύνοντος Συμβούλου, ο υποβαθμισμένος ρόλος του Διοικητικού Συμβουλίου, ο νόμος που επιβάλλει τον διαχωρισμό των εργαζομένων σε δημοσιογράφους και εργαζόμενους, η ανάγκη προβολής ομάδων που μειονεκτούν, η ανάγκη σύνδεσης του κοινωνικού ιστού του συνόλου της επικράτειας της χώρας μέσα από τις τοπικές και περιφερειακές υπηρεσίες της ΕΡΤ. Δεν είναι πράγματα που πρέπει να σκεφτεί πολύ κάποιος, δεν είναι πολυτέλεια. Είναι ζητήματα και εμπειρίες που αυτή την στιγμή θεωρώ ότι έχουν ξεχαστεί. Η δική μου άποψη, η θέση της Ομοσπονδίας και των εργαζομένων της ΕΡΤ, είναι ότι αυτά δεν θα σταματήσουμε ποτέ να τα διεκδικούμε. Με τις εμπειρίες, με τα διδάγματα, με την συμμετοχή των πολιτών. Το κίνημα που έχει διαρθρωθεί και υπάρχει είναι η μοναδική απάντηση στην όποια κυβέρνηση, είτε προοδευτική είτε συντηρητική, είτε δεξιά είτε αριστερή, είτε φιλοευρωπαϊκή είτε αντιευρωπαϊκή.

Θεωρώ ότι τα σποτάκια της Κόκα Κόλα, της ΒΙΟΜΕ ή των απολυμένων στα Τσιμέντα Χαλκίδας, οι διεκδικήσεις των πολιτών της Χαλκιδικής, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με το πρόγραμμα της ΕΡΤ. Αυτή τη στιγμή τα σποτάκια αυτά παίζονται μόνο από τη συχνότητα της ERTOPEN, από την ΕΡΤ δεν ακούγονται. Δεν περιμένω να ξαναχτίσουμε την ΕΡΤ μέσα σε 15 μέρες, αυτή η καταστροφή που επέφεραν οι επιλογές των προηγούμενων κυβερνήσεων σ' αυτά τα δύο χρόνια θεωρώ πραγματικά δύσκολο να αποκατασταθούν μέσα σε ένα μήνα. Όμως αυτό που θέλω να πω ξεκάθαρα είναι ότι ο τρόπος επαναλειτουργίας της ΕΡΤ δεν ήταν αυτός που είχε διεκδικήσει το κίνημα και η κοινωνία. Ποτέ δεν είχε πει αυτό το κίνημα ότι η τροποποίηση του νόμου της ΝΕΡΙΤ μπορεί να αποτελέσει το όραμά της για την ελεύθερη ΕΡΤ, για την σύγχρονη ΕΡΤ. Η μετονομασία του πρώτου άρθρου του νόμου της ΝΕΡΙΤ και η τροποποίηση ορισμένων ακόμη άρθρων, έτσι όπως νομοθετήθηκαν τον Ιούλιο του 2013 από την κουτσουρεμένη τότε συγκυβέρνηση των Σαμαρά και Βενιζέλου, δεν ήταν ποτέ η πρόταση των εργαζομένων και της ΠΟΣΠΕΡΤ.

► **ΕΠ:** Ποια είναι η κατάσταση της ΕΡΤ σήμερα;

Γ.Κ.: Αυτό που συμβαίνει στην ΕΡΤ σήμερα είναι η συνέχιση του τρόπου λειτουργίας και του κανονιστικού πλαισίου της ΝΕΡΙΤ, γι' αυτό και υπάρχουν πολλά προβλήματα σε όλους τους τομείς λειτουργίας. Αυτό που ο ελληνικός λαός απέρριψε αυτά τα δύο χρόνια, δηλ. μια «δημοσιογραφική δεοντολογία» (πχ. ότι οι καθαρίστριες επιτέθηκαν στα ΜΑΤ), αυτή τη στιγμή δεν έχει πλήρως αποκατασταθεί μέσα από την λειτουργία της ΕΡΤ. Τα πρόσωπα που εκφράζουν αυτή την δεοντολογία, που ήταν υπηρέτες άλλων καταστροφικών πολιτικών

για τον ελληνικό λαό, δεν μπορούν αυτή τη στιγμή να αποχρωματίζονται, δεν μπορούν να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο, δεν μπορούν να αναλάβουν το καθήκον της ενημέρωσης και της πληροφόρησης του πολίτη. Γιατί για τον πολίτη εργαζομαστε, στον πολίτη προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας, ο πολίτης καταβάλει το ανταποδοτικό τέλος και μας κρίνει. Εγώ δεν περίμενα βεβαίως ότι η ΕΡΤ θα έχει στις 11 Ιούνη μια τηλεθέαση 50-60%, δεν περίμενα όμως ότι θα έχει και μια αντίστοιχη της ΝΕΡΙΤ! Είναι χρέος μας και καλώ όλους τους συναδέλφους να το αναλογιστούν αυτό. Η θέση της ΕΡΤ πρέπει να είναι ανοιχτή σε κάθε νοικοκυριό και η πρώτη προτεραιότητα του πολίτη, θα έπρεπε να είναι το κουμπί της ΕΡΤ1 για την ενημέρωση, της ΕΡΤ2 για τον πολιτισμό. Της ΕΡΤ3, που ακόμα -και αυτό το καταγγέλλω- δεν βρίσκεται στους δέκτες κάθε νοικοκυριού που πληρώνει, αλλά εξακολουθεί σήμερα να εκπέμπει μέσα από τις συχνότητες της ERTOPEN.

► **ΕΠ:** Η ERTOPEN θα συνεχίσει την λειτουργία της;

Γ.Κ.: Η λειτουργία της ERTOPEN, με συγκεκριμένους κανόνες, κώδικα δεοντολογίας με σχέσεις αλληλεγγύης και αυτοδιαχείρισης, σε ώσμωση με την κοινωνία, είναι ο καλύτερος οδηγός, για σήμερα και αύριο. Ιστορικά ο ρόλος της ERTOPEN στη διεκδίκηση της επαναλειτουργίας της ΕΡΤ σαν ελεύθερη φωνή της κοινωνίας έχει ολοκληρωθεί. Όμως αυτό είναι το ένα σκέλος. Γιατί μέσα από την ERTOPEN εκφράστηκε ένα ολόκληρο κίνημα, μια ιστορική εμπειρία, που είναι ένα δεδομένο που πρέπει να διατηρήσουμε και να διαφυλάξουμε. Δικό μας χρέος - και σε αυτό έχουν συμβάλει τα εκατοντάδες τηλεφωνήματα του κόσμου- είναι να κρατήσουμε αυτό που δημιουργήσαμε και να μην το ακυρώσουμε, να μην σταματήσει αυτό το πείραμα, αυτή η κοινωνική λειτουργία και δράση. Όχι μόνο για ψυχολογικούς λόγους, αλλά για πρακτικούς, για ουσιαστικούς, για λόγους που ζητάει η ίδια η κοινωνία. Η ERTOPEN θα διατηρηθεί, για να συνεχίσει να δέχεται και να αποδίδει, αυτά που ζητάει ο πολίτης, η κάθε συλλογικότητα και ατομικότητα, αυτά που έχουν να καταθέσουν τα κινήματα, η μαθητική και πανεπιστημιακή κοινότητα, αυτά που θέλει να εκφράσει ο κάθε ανήσυχος νέος δημιουργός, και που δεν τους δίνονται βήμα ή μικρόφωνο ή συχνότητα στα άλλα μέσα, ακόμα και στην ίδια την ΕΡΤ, αλλά πολύ περισσότερο στο υπόλοιπο μντηακό σύστημα.

Σε λίγες μέρες θα ξαναγίνουν κινηματικές δράσεις, θα εκφραστούν τα κινήματα όπως κάθε χρόνο και σε κάθε ευκαιρία. Θα βάλω ένα ερωτηματικό αν αυτή η ΕΡΤ, που η κοινωνία ζήτησε να ξαναλειτουργήσει, θα καλύψει αυτές τις δράσεις. Δεν θέλω να απαντήσω σήμερα, αλλά αν η ΕΡΤ δεν τις καλύψει, η ERTOPEN θα είναι εκεί και θα ενημερώνει την κοινωνία. Για όλους εμάς, για τους πολίτες, για τα κινήματα που συνεχίζουν να δρουν, η ERTOPEN είναι εδώ και θα συνεχίσει.

Η Αντιτρομοκρατική στήνει...

Δίκες Τούρκων αγωνιστών

Εκίνησε στις 26/6 στο Α' Τριμελές Εφετείο Κακουρημάτων η δίκη των Fevzi Tekin, Ismail Akkol, Bilgehan Karpat και Mehmet Ali Yilmaz, πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία, που είχαν συλληφθεί στον Γκάζι επί συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

Ψηφίσματα αλληλεγγύης έχουν εκδώσει συνδικαλιστικές οργανώσεις (ΑΔΕΔΥ κ.α.) και οργανώσεις της επαναστατικής και άκρας αριστεράς (ΟΚΔΕ, ΕΕΚ, ΕΚΚΕ κ.α.).

Ο Tekin είναι γνωστός για τη συμμετοχή του σε 69 μέρες απεργίας πείνας στις τούρκικες φυλακές, όπου έχει μείνει χρόνια φυλακισμένος. Ο Akkol είναι αναγνωρισμένος πρόσφυγας. Οι Karpat και Yilmaz συμμετείχαν σε αγώνες της νεολαίας στα τουρκικά πανεπιστήμια. Ήρθαν στην Ελλάδα για να ζητήσουν πολιτικό άσυλο. Κατηγορούνται για σύσταση «τρομοκρατικής οργάνωσης», κατοχή και διάθεση

όπλων και εκρηκτικών.

Πριν την εξέταση των μαρτύρων, οι δικηγόροι κατέθεσαν ενστάσεις, που απέρριψε η έδρα. Η σημαντικότερη ήταν σχετικά με την επίκληση του νόμου 187Α (ο γνωστός «αντιτρομοκρατικός»), με τον οποίο καταδικάζονται άτομα που δεν έχουν τελέσει αυτοτελώς αξιόποινες πράξεις αλλά τους αποδίδεται η ιδιότητα μέλους οργάνωσης που θεωρείται τρομοκρατική.

Αρχικά κλήθηκαν οι μάρτυρες κατηγορίας – και οι δύο από την Ασφάλεια, ενδεικτικό της κατασκευασμένης δικογραφίας, που είπαν πως δεχτήκαν τηλεφώνημα για ύποπτο άγνωστο άντρα σε σπίτι του Γκάζι. Οι «λεβέντες» της Αντιτρομοκρατικής, μετά από ερωτήσεις της υπεράσπισης και προφανώς πρόχειρα δασκαλεμένοι, κατέληξαν να λένε πως θα προσάγαγαν... όποιον έβγαине από την πολυκατοικία, αλλά... εντελώς τυχαία εκείνη την ώρα βγήκαν οι δύο τούρκοι αγωνιστές!

Οι μάρτυρες υπεράσπισης προέρχονταν από όλο το φάσμα της Αριστεράς και απ' τον αναρχικό χώρο. Επιχειρηματολόγησαν από πολιτική και συνδικαλιστική σκοπιά, κυρίως για τους Karpat και Yilmaz, προσπαθώντας να περιγράψουν την κατάσταση στη Τουρκία – αλλά ο δικαστής διέκοπτε με λύσσα κάθε τοποθέτηση ή ερώτηση που ξέφευγε από «την τσάντα με τα όπλα», με πρόσχημα ότι είναι εκτός θέματος.

Στην απολογία του, ο Tekin ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για τα όπλα και εκρηκτικά. Ενώ ζήτησε μία ώρα για να απολογηθεί, ο δικαστής ειρωνευόμενος τον διέκοψε και του απαγόρευσε τη συνέχεια, αν αυτή δεν σχετιζόταν με τον οπλισμό. Ο Tekin είπε ότι τα όπλα και εκρηκτικά θα στέλνονταν στην Τουρκία για αυτοάμυνα απέναντι στη φασιστική οργάνωση των Γκρίζων Λύκων και στο ISIS. Οι ερωτήσεις και το ύφος του δικαστή ήταν βγαλμένα από στρατοδικεία, με ιδιαίτερη επιμονή στο να «εξηγηθεί» τι συμβολίζουν η κόκκινη σημαία, το αστέρι και το σφυροδρέπανο που βρέθηκαν στο σπίτι του Tekin.

Οι υπόλοιποι τρεις αγωνιστές δήλωσαν επαναστάτες, ισχυρίστηκαν ότι δεν ήξεραν για την ύπαρξη όπλων και εκρηκτικών στο σπίτι.

Το δικαστήριο έκανε μεγάλη προσπάθεια να αποπολιτικοποιήσει τη δίκη, με αποκορύφωμα μια αποστροφή

του δικαστή: «αν δεν υπήρχε η τσάντα με τα όπλα, δεν θα ήμασταν εδώ τώρα». Φυσικά και δεν είναι έτσι, αν π.χ. οι αγωνιστές δήλωναν «μεταμέλεια» και δεν δήλωναν επαναστάτες στις απολογίες τους, δεν είχαν κομμουνιστικά σύμβολα κ.λπ. (θα διώκονταν για απλή οπλοκατοχή). Έτσι μας υπενθυμίζει την παρουσία και δράση, τους μηχανισμούς του το σκοτεινό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Μας διαμνηνύουν ότι η φυλάκιση όσων παλεύουν για τα δημοκρατικά δικαιώματα, πόσο μάλλον για μια άλλη κοινωνία, θα είναι κάτι «κανονικό» στα πλαίσια της Ε.Ε., που άλλωστε συντάσσει λίστες με «τρομοκρατικές» οργανώσεις βάζοντας μέσα όποιον επιθυμεί. Η επίθεση στους αγωνιστές από την Τουρκία θα καταλήξει και σε όλους όσους αγωνίζονται στην Ελλάδα, εργαζόμενους, άνεργους, νέους και αγωνιστές του κινήματος και των οργανώσεών του.

Πρέπει να διεκδικήσουμε να εκπέσει η σκευωρία της Αντιτρομοκρατικής, να αθωωθούν οι τρεις πολιτικοί πρόσφυγες (Akkol, Karpat, Yilmaz) και όποιες κατηγορίες αποδοθούν στον Tekin να περιοριστούν στην απλή οπλοκατοχή (με αναγνώριση του ελαφρυντικού μη ταπεινών κινήτρων).

Η δίκη διακόπηκε για τις 17/7 και μένει η αγόρευση της εισαγγελίας.

■ Φ. Κ.

Απαγόρευση εισόδου στη Λεϊλά Χαλέντ

Ο ΣΥΡΙΖΑ βαλτώνει στις αντιφάσεις του

Για όγδοη συνεχή φορά δεν δόθηκε στην Λεϊλά Χάλεντ θεώρηση εισόδου στην Ελλάδα, αυτή την φορά όμως από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Είχε προγραμματίσει να επισκεφθεί την Ελλάδα ως προσκεκλημένη του φεστιβάλ Resistance (Διοργανώνεται από την ΚΟΕ, συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ).

Η Λεϊλά Χάλεντ γεννήθηκε το 1944 στη Χάιφα, μεγάλη πόλη του βόρειου Ισραήλ. Από παιδί ακόμα συμμετείχε σε διαδηλώσεις για τον Παλαιστινιακό σκοπό. Μόλις σε ηλικία 14 ετών γίνεται μέλος του Εθνικού Αραβικού Κινήματος, του George Habash. Στη συνέχεια, το 1962 με υποτροφία περνάει στο αμερικάνικο πανεπιστήμιο της Βυρηντού, αλλά ένα χρόνο αργότερα αναγκάζεται να εγκαταλείψει τις σπουδές της, λόγω έλλειψης χρημάτων. Έτσι το 1966 φεύγει για το Κουβέιτ και γίνεται μέλος του Λαϊκού Μετώπου για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PFLP).

Στις 29 Αύγουστου του 1969 γίνεται διεθνώς γνωστή, όταν μαζί με έναν παλαιστίνιο μαχητή του PFLP καταλαμβάνουν αεροσκάφος της TWA (αμερικάνικη αεροπορική εται-

ρία). Ανακοίνωσε στα μεγάφωνα το αεροπλάνου ότι «Κυρίες και κύριοι, παρακαλώ την προσοχή σας, παρακαλούμε δέστε τις ζώνες ασφαλείας σας. Είναι ο νέος κυβερνήτης που σας μιλά. Το κομάντο Τσε Ικεβάρρα, του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης...». Το αεροπλάνο προσγειώθηκε στον Λίβανο, οι επιβάτες απελευθερώθηκαν, και το αεροπλάνο ανατινάχτηκε. Στα εικοσιπέντε της λοιπόν χρόνια μετατρέπεται σε σύμβολο της Παλαιστινιακής αντίστασης, αλλά και σε βασικό στόχο των ισραηλινών μυστικών υπηρεσιών. Το 1970 ξαναπαίρνει μέρος σε αεροπειρατεία, αυτήν την φορά σε αεροσκάφος της ισραηλινής εταιρίας EL AL. Η επιχείρηση αποτυγχάνει με αποτέλεσμα να δολοφονηθεί ο σύντροφός της, ενώ η ίδια συννεληφθη και μεταφέρθηκε σε βρετανική φυλακή. Κρατήθηκε για 28 μέρες, ως ότου ο τότε Βρετανός πρωθυπουργός, προκαλώντας το μένος του Ισραήλ, την απελευθέρωσε, ανταλλάσσοντας την με 56 δυτικούς ομήρους που κρατούσε το PFLP. Σήμερα είναι μέλος του πολιτικού γραφείου του PFLP και μέλος του Παλαιστινιακού Εθνικού Συμβουλίου, ενώ συμμε-

τέχει στις παλαιστινιακές γυναικείες λαϊκές επιτροπές.

Οι θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ περί απεμπλοκής από το ΝΑΤΟ, καταδίκη των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και η στήριξη που έδειχνε παλαιότερα για τον παλαιστινιακό αγώνα, αποτελούν παρελθόν, αφού πλέον δεν συμπιπτούν με τον ρεαλιστική πολιτική και το 'εθνικό συμφέρον'. Το αποτέλεσμα είναι η εξωτερική πολιτική της συγκυβέρνησης να ακολουθεί πιστά τα μονοπάτια των Σαμαρά-Βενιζέλου, δηλαδή μία επαίσχυντη φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική. Οι συναντήσεις

με τον δικτάτορα Σίσι, οι δηλώσεις Καμμένου, οι χαριεντισμοί του Κοτζιά στη συνοδο του ΝΑΤΟ, η περίθαλψη νεοναζι της Ουκρανίας σε ελληνικά νοσοκομεία, οι κοινές ασκήσεις με τον ισραηλιτικό στρατό επιβεβαιώνουν τα παραπάνω.

Η απαράδεκτη στάση της συγκυβέρνησης απέναντι στην Λ. Χάλεντ, την καθιστά εχθρική στον δίκαιο αγώνα του Παλαιστινιακού λαού και η υιοθέτηση της φιλοϊμπεριαλιστικής στάσης ανοίγει επικίνδυνα μονοπάτια.

■ Ν. Α.

Όχι σε νέα μνημόνια!

Όχι στην πρόταση των εκβιαστών - τοκογλύφων - δανειστών!

Βασικό ρόλο στην τακτική των μνημονιακών έχει η προπαγάνδα τους ότι στο τέλος-τέλος οι δύο προτάσεις, της κυβέρνησης και των δανειστών, δεν έχουν και μεγάλη διαφορά, δεν απέχουν και πολύ.

Είναι αλήθεια ότι η πρόταση της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ περιείχε μνημονιακά μέτρα, ύψους περίπου 8 δις ευρώ, για τη διετία 2015-2016. Ενδεικτικά σημειώνουμε ότι, από αυτά τα μέτρα των 8 δις, τα 5 περίπου δις θα προέρχονταν από αυξήσεις στο ΦΠΑ και στην έκτακτη «εισφορά αλληλεγγύης», από αυξήσεις σε ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων για την κύρια και την επικουρική σύνταξη (έμμεσες μειώσεις μισθών), από αυξήσεις στην κράτηση υγείας σε κύριες και επικουρικές συντάξεις (έμμεσες μειώσεις συντάξεων), από αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κ.λπ. Είναι επίσης αλήθεια ότι και με αυτή την πρόταση θα είχαμε ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση της κρίσης, πτώση του ΑΕΠ, διόγκωση της ανεργίας κ.α.

Όμως, οι δύο προτάσεις, παρά τις ομοιότητες τους (περιέχουν μνημονιακά μέτρα) είναι και διαφορετικές. Διαφέρουν ως προς τις προθέσεις και τους στόχους, καθώς και στα δις των μέτρων. Κυρίως όσοι θέλουν να υπερασπιστούν τα Μνημόνια, αλλά και όχι μόνο αυτοί, λένε τη μισή αλήθεια ή ξεχνάνε ότι:

- Η πρόταση των δανειστών είναι αποτέλεσμα της ληστρικής και αρπακτικής διάθεσής τους ενάντια στα δικαιώματα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Γι' αυτό σαδιστικά οργανώνουν την ασφυξία και παράλυση της ελληνικής οικονομίας. Εκβιάζουν, απειλούν, προβοκάρουν. Θέλουν να φοβίσουν και να τσακίσουν τον ελληνικό λαό, να μας γονατίσουν και να μας ταπεινώσουν, θάβοντας τη λαϊκή νίκη της 25ης Γενάρη. Θέλουν να μας συντρίψουν για να επιβάλουν πανευρωπαϊκά τα Μνημόνια. Για τους περιβόητους εταίρους, αυτός ο στόχος έχει μια κομβική σημασία, μιας και θέλουν να σώσουν τους «δικούς τους», τις ελληνικές αλλά και ευρωπαϊκές μνημονιακές δυνάμεις, που απειλούνται και καταρρέουν, κλείνοντας τη ρωγμή και την ελπίδα που άνοιξε το εργατικό κίνημα στη χώρα μας.

- Πέρα από τα παραπάνω, η πρόταση των δανειστών **τοκογλύφων: α)** περιέχει επιπλέον μνημονιακά μέτρα, κατά 5 περίπου δις ευρώ, **β)** ρίχνει όλα αυτά τα βάρη, για το 2015 και το 2016, αποκλειστικά σε εργαζόμενους, συνταξιούχους και λαϊκά στρώματα (αυξήσεις σε άμεση και έμμεση φορολογία, μειώσεις μισθών, συντάξεων, κοινωνικών επιδομάτων ή δαπανών, αυξήσεις ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κ.λπ.), ακυρώνοντας την όποια ατυχή προσπάθεια «ανακατανομής των βαρών» περιείχε η πρόταση της κυβέρνησης, **γ)** δεν περιέχει καμία απολύτως δέσμευση, έστω και αναφορά, για τη μείωση του χρέους, με οποιονδήποτε έστω τρόπο, κάτι που προσαπαθούσε η πρόταση της κυβέρνησης, **ματαιώς**, να αποσπάσει, έστω ως αναφορά, **δ)** δεν περιέχει καμία απολύτως νύξη έστω στην ανάγκη αναπτυξιακών μέτρων

ή επενδύσεων κ.λπ., όπως για παράδειγμα το περιβόητο πακέτο Γιουνκέρ. Η πρόταση της κυβέρνησης ατυχώς στηριζόταν σε αυτό, μιας και αυτό το πακέτο περίπου 35 δις ευρώ για τη χώρα μας, ήταν και είναι ένα πακέτο φάντασμα, που περιφέρεται από εδώ και από εκεί, που ποτέ δεν πρόκειται να δοθεί και χρησιμεύει μόνο σαν το τυράκι στη φάκα!

Να μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές προτάσεις των δανειστών:

- **Για το ΦΠΑ:** Οι δανειστές απαιτούν στον χαμηλό συντελεστή 6% να υπαχθούν μόνο τα φάρμακα, τα βιβλία και τα εισιτήρια στα θέατρα. Λένε «όχι» στο να υπαχθούν τα βασικά τρόφιμα στο συντελεστή 13% και δέχονται μόνο την υπαγωγή των μη επεξεργασμένων τροφίμων. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι προϊόντα όπως το ελαιόλαδο αλλά και το γάλα που πωλούνται συσκευασμένα θα μεταφερθούν στον υψηλό συντελεστή 23%. Στο 13% φαίνεται πως παραμένουν ενέργεια και νερό. Στο συντελεστή 23% ανεβαίνουν όλα τα υπόλοιπα προϊόντα και υπηρεσίες. Μεταξύ όλων αυτών και η εστίαση και τα ξενοδοχεία (από το 13% και το 6,5% αντίστοιχα).

Απαιτούν επίσης κατάργηση των μειωμένων κατά 30% συντελεστών ΦΠΑ στα νησιά, ενώ απορρίπτουν κατηγορηματικά την πρόταση της ελληνικής κυβέρνησης για χορήγηση φοροαπαλλαγών στους μόνιμους κατοίκους των νησιών με χαμηλά εισοδήματα. Οι αλλαγές να ισχύσουν άμεσα από την 1η Ιουλίου.

- **Για τη Φορολογία:** Απαιτούν να καταργηθεί ο διαφορετικός τρόπος φορολόγησης των αγροτών (οι οποίοι σήμερα φορολογούνται με συντελεστή 13% από το πρώτο ευρώ) και να φορολογούνται με συντελεστή 26%. Επίσης, να καταργηθεί για τους αγρότες η απαλλαγή από τον Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης στο πετρέλαιο κίνησης.

Οι δανειστές αποδέχονται την πρόταση της κυβέρνησης για 100% προκαταβολή φόρου από επιχειρήσεις, αλλά ζητούν να επεκταθεί και στις ατομικές επιχειρήσεις, συνθλιβοντάς τις. Ταυτόχρονα, απορρίπτουν την έκτακτη φορολόγηση κατά 12% των κερδών των επιχειρήσεων με κέρδη άνω των 500.000 ευρώ (που περιείχε η πρόταση της κυβέρνησης) και τη φορολόγηση των εταιριών κινητής τηλεφωνίας, τζόγου, τηλεόρασης. Διατηρείται ο ΕΝΦΙΑ για το 2015 αλλά και για το 2016, με την αυστηρή δέσμευση για είσπραξη των σημερινών εσόδων από αυτόν.

- **Για Συντάξεις και ασφαλιστικές εισφορές:** Να επιβληθεί εισφορά υγειονομικής περιθαλψής 6%, αντί 5% του ελληνικού σχεδίου, τόσο στις κύριες όσο και στις επικουρικές συντάξεις. Να μπει φραγμός στις πρόωρες (κάτω των 62

και 67 ετών) συνταξιοδοτήσεις από την 1η Ιουλίου έως το 2022 και όχι από τον Οκτώβριο έως το 2025, όπως προβλέπει το ελληνικό σχέδιο, με την πρόβλεψη ποινής-μείωσης 16% ανά έτος (από 6% σήμερα), για όποιον συνταξιοδοτείται νωρίτερα κατά τη μεταβατική περίοδο. Δηλαδή σύνταξη μειωμένη μόνο από τα 62 ή πλήρη στα 67.

Οι «εταίροι» εξαιρούν από αυτές τις αυξήσεις ορίων μόνο τους εργαζόμενους στα βαρέα και τις μητέρες ανάπηρων παιδιών. Δεν εξαιρούν άλλη κατηγορία με «κλειδωμένα» ή θεμελιωμένα δικαιώματα (συμπεριλαμβανομένων των μητέρων με ανήλικα), ανάπηρους/ες, χήρους/ες κ.α. Απαιτούν δηλαδή κατάργηση ή τεράστιες μειώσεις συντάξεων, έως και 40% (!), μαζί με κατάργηση του ΕΚΑΣ έως το τέλος του 2017, ενώ η ελληνική κυβέρνηση έχει προτείνει την αντικατάστασή του, στο πλαίσιο της αναμόρφωσης της επιδοματικής πολιτικής, στα τέλη του 2018. Ζητούν επίσης δημοσιονομικά ισοδύναμα, αν η κυβέρνηση επιμένει στην κατάργηση της ρήτρας μηδενικών ελλειμμάτων σε επικουρικές και εφάπαξ.

Οι δανειστές «προτείνουν» να καταβάλλεται στα 67 η βασική σύνταξη των 360 ευρώ με εισοδηματικά και περιουσι-

ακά κριτήρια και να εφαρμοστεί πλήρως ο ν. 3863/10 (βασική + αναλογική σύνταξη για όποιον θεμελιώνει δικαίωμα από 1/1/2015), που σημαίνει μειώσεις έως και 35% για τις κύριες συντάξεις. Απαιτούν να ενοποιηθούν όλα τα επικουρικά στο ΕΤΕΑ, με ενοποίηση δικαιωμάτων προς τα κάτω και παρόμοια ενοποίηση για την κύρια σύνταξη, και ισοδύναμα μέτρα που θα καλύψουν το κόστος της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας για την κατάργηση περικοπών στις συντάξεις και στα δώρα των συνταξιούχων.

Επειδή ο κατάλογος είναι πολύ μακρύς, επισημαίνουμε εκτός από τα παραπάνω: Πάγωμα των κατώτατων συντάξεων έως το 2021! Περιορισμούς στο όριο του ακατάσχετου τραπεζικού λογαριασμού και αύξηση του ποσοστού/ποσού κατάσχεσης μισθών και συντάξεων! Αύξηση του επιτοκίου στις δόσεις των ρυθμίσεων των χρεών αλλά και ένα βουνό από ιδιωτικοποιήσεις, εκποίηση περιουσιακών στοιχείων του δημοσίου κ.λπ.!

Μπροστά σε αυτό τον πραγματικό Αρμαγεδώνα, η μαζική συμμετοχή στο δημοψήφισμα και η μαζική καταψήφιση της πρότασης των δανειστών/τοκογλύφων είναι το ελάχιστο χρέος, δικαίωμα και καθήκον για κάθε εργαζόμενο, νέο, άνεργο, συνταξιούχο, φτωχό ή απλά για κάθε άνθρωπο και για κάθε ανθρώπινη κοινωνία.

Στα μαλακά ο μαχαιροβγάλτης χρυσαυγίτης Αποστολόπουλος

Στα «μαλακά» έπεσε ο χρυσαυγίτης Γιώργος Αποστολόπουλος, υπεύθυνος για τη δολοφονική επίθεση στον 17χρονο μαθητή, Φοίβο Δεμερτζίδη την 28/1/2013 έξω από το 3ο Λυκείου Π. Φαλήρου. Ο Αποστολόπουλος μαζί με έναν ακόμα συνεργό (Χατζηπαυλίδης) τραυμάτισαν τότε στο πρόσωπο και στο λαιμό τον μαθητή, με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό του στην μύτη-η οποία στην κυριολεξία κόπηκε στη μέση από την σφοδρότητα του χτυπήματος-, ενώ το τραύμα στον λαιμό παράλληλα να αποβεί μοιραίο για την ζωή του, καθώς έγινε 4 χιλιοστά απο την καρωτίδα.

Πρωτόδικα το δικαστήριο κατά πλειοψηφία (5-2) τον είχε κρίνει ένοχο για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο (και όχι απλώς για βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη, όπως είχε ζητήσει η εισαγγελέας), επιβάλλοντάς του την ποινή της κάθειρξης δέκα ετών και έξι μηνών χωρίς αναστολή.

Όστόσο στο εφετείο στο οποίο κατέφυγε ο χρυσαυγίτης οι δικαστές τον αντιμετώπισαν με ιδιαίτερη επιεικεία, καθώς με πλειοψηφία 4-3 (μειοψήφησαν οι δύο τακτικές εφέτριες και μία ένορκος), του επιβλήθη στις 25-6-2015 ποινή κάθειρξης 6 ετών κι 6 μηνών για βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη, οπλοφορία και οπλοχρησία, κατά μετατροπή του κατηγορητηρίου, μετά από σχετική εισαγγελική πρόταση. Από το χρόνο της κάθειρξης αφαιρείται ο χρόνος της προφυλάκισης και της μέχρι τώρα φυλάκισης, ενώ ο Αποστολόπουλος έχει δικαίωμα να υποβάλει αίτηση αποφυλάκισης σε ενάμιση χρόνο!

Πρέπει να σημειωθεί ότι η υπόθεση της δολοφονικής επίθεσης στον μαθητή στο Φάληρο περιλαμβάνεται και στη δικογραφία στην υπόθεση της δίκης της χρυσής αυγής.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το φασίζων κομμάτι της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» θα συνεχίσει να χαϊδεύει τους χρυσαυγίτες και βέβαια από την άλλη να αντιμετωπίζει πολύ σκληρά τους αγωνιστές, τα δικαιώματα και τους αγώνες του εργατικού κινήματος. Το κομμάτι αυτό του κρατικού μηχανισμού υπερασπίζεται και εξυπηρετεί τον συρφετό των μνημονιακών (και του νομικού καθεστώτος που παραμένει σε ισχύ) και εκτελεί διατεταγμένη υπηρεσία. Ο μνημονιακός και χρυσαυγίτικος φασισμός παραμένουν σφιχτά εναγκαλισμένοι, παρά τις όποιες μεταξύ τους διαφορές και την σχετική αυτονομία του δεύτερου. Πρέπει να τσακιστούν!

Δημοψήφισμα 5 Ιουλίου: Ψηφί Αγώνας Παντού! Ρήξη με Ευρώ

*Να νικήσουμε
τους δανειστές, να
θάψουμε οριστικά
τους μνημονιακούς,
να σταματήσουμε
το μνημονιακό
κατήφορο του
Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ –
να δημιουργήσουμε
μια πραγματική
ελπίδα, μια
Κυβέρνηση των
Εργαζομένων,
επιβάλλοντας
παντού το δίκιο μας.*

1 Οι απαιτήσεις/εκβιασμοί των δανειστών-τοκογλύφων, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ –ενθαρρυνόμενοι από τις διαρκείς και οδυνηρές υποχωρήσεις της κυβέρνησης– για να επιβάλλουν στον ελληνικό λαό μια νέα επαίσχυντη συμφωνία, ανάγκασε την κυβέρνηση να σταματήσει (προσωρινά;) τη λεγόμενη «διαπραγμάτευση» και να καταφύγει στον λαό, ζητώντας του με δημοψήφισμα στις 5 Ιουλίου να απορρίψει τα απάνθρωπα μνημονιακά μέτρα τους. Μέτρα όπως: μεγάλα πρωτογενή πλεονάσματα, μειώσεις μισθών και συντάξεων, παράλογες αυξήσεις του ΦΠΑ σε είδη πλατείας λαϊκής κατανάλωσης, κατάργηση όλων των ευεργετικών φοροαπαλλαγών για τις εργατικές και λαϊκές μάζες και ανελέητη φορολογική αφαίμαξη, παράλογες αυξήσεις των ορίων συνταξιοδότησης... και άλλα πολλά που οδηγούν την ελληνική οικονομία και κοινωνία σε ολοκληρωτική καταστροφή. Και όχι μόνο αυτό, ζητούν όλο και πιο σκληρά μέτρα, στέλνουν τελεσίγραφα, καταπατούν την λαϊκή και εθνική κυριαρχία, θαρρείς και απευθύνονται σε αποικία, με εμφανή στόχο να ταπεινώσουν και να ξεζουμίσουν τον ελληνικό λαό.

Εκβιάζουν, απειλούν, προβοκάρουν, θέλουν να φοβίσουν και να τσακίσουν τον ελληνικό λαό, να μας γονατίσουν

και ταπεινώσουν, θάβοντας τη λαϊκή νίκη της 25^{ης} Γενάρη για να σώσουν τους «δικούς τους», τις μνημονιακές δυνάμεις που απειλούνται και καταρρέουν σε όλη την Ευρώπη.

2 Εκβιαστές Ευρωζώνης/Ε.Ε. και ΔΝΤ, όλο αυτό το διάστημα είχαν διπλα τους τη **ντόπια Πέμπτη Φάλαγγα**. Μεγάλο κεφάλαιο και καπιταλιστές-μαυραγορίτες, που θέλουν τη διατήρηση του μνημονιακού καθεστώτος στον αιώνα τον άπαντα, ΜΜΕξαπάτησης, λυσσασμένοι μνημονιακοί, ΝΔ-ΠΑ-ΣΟΚ-Ποτάμι, είδαν στις απειλές, στους εκβιασμούς των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών την πολιτική που τους ταιριάζει, την πολιτική που θα μπορούσε να σώσει την άθλια και καταστροφική πολιτική τους ύπαρξη.

Οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ **αποθράσυναν το «μαύρο μπλοκ» των ντόπιων μνημονιακών, του «Μένουμε Ευρώπη», των δοσίλογων** που έστειλαν μήνυμα στους «Ευρωπαίους εταίρους» ότι ήταν έτοιμοι –αν ξαναπάρουν την εξουσία– να εφαρμόσουν όποια αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα θέλουν οι δανειστές/τοκογλύφοι, οι Μέρκελ-Σόιμπλε, ο Ολάντ, ο Γιούνκερ και η συμμορία του ΔΝΤ.

Τώρα, με την αναγγελία έστω και αυτού του κουτσοσυρμένου πολιτικά δημοψηφίσματος, άρχισαν και πάλι να σκούζουν, να κινδυνολογούν και να τρομοκρατούν τον ελληνικό λαό με τα ΑΤΜ, το ευρώ και τη δραχμή και ένα σωρό άλλες καταστροφολογίες. Αλήθεια, τι φοβούνται, αφού ισχυρίζονται ότι η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού είναι με την Ε.Ε. και το Ευρώ και ψήφισε την παραμονή μας σ' αυτά; Γιατί ταυτίζουν τις εκλογές, το δημοψήφισμα και κάθε παρέμβαση του ελληνικού λαού, συνταγματική εκτροπή, όταν μάλιστα έχουν δικά τους όλα τα ΜΜΕ-ξαπάτησης, που τόσα χρόνια καταστέλλουν όποια αντίθετη φωνή και κάνουν συστηματικά «πλύση εγκεφάλου»;

3 Η δραματική ανακοίνωση του δημοψηφίσματος από τον πρωθυπουργό Τσίπρα στη 1:00 μετά τα μεσάνυχτα του Σαββάτου 27/6, για την απαράδεκτη και τελεσιγραφική προτεινόμενη συμφωνία της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, δε μειώνει τις ευθύνες του ίδιου και της κυβέρνησής του. Κάθε άλλο μάλιστα. Το δημοψήφισμα, έστω και αν προσπάθησε ο Τσίπρας να το εμφανίσει σαν μια πράξη ηρωική, είναι μια σαφής ομολογία της αποτυχίας και του αδιεξόδου της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ. Με δόγμα το «πάση θυσία στο Ευρώ» (που είναι η στρατηγική των μνημονιακών δυνάμεων), το μόνο που πέτυχαν αυτός και η κυβέρνησή του είναι να αποθρασύνουν τους δανειστές/τοκογλύφους. Με την απαράδεκτη συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη και τις απανωτές υποχωρήσεις και «διαπραγματεύσεις», σχεδόν υποτάχθηκαν πλήρως στους δανειστές. Με την αποπληρωμή των δόσεων, χαρίζοντας δισεκατομμύρια των εργατικών και λαϊκών μαζών στους τοκογλύφους (κοντά στα 7,5 δις ευρώ από την αρχή του χρόνου) στράγγιξαν την οικονομία και κατέστρεψαν περαιτέρω τις δημόσιες υπηρεσίες και τα κοινωνικά αγαθά. Με τη δειλία π.χ. να επαναφέρουν τον κατώτατο μισθό και τις συλλογικές συμβάσεις, εγκατέλειψαν το μετριοπαθές «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» και τις προγραμματικές δηλώσεις, τα οποία υποσχέθηκαν στον ελληνικό λαό και υφάρπαξαν την ψήφο του. Με τα ήξεις αφίξεις και μυστικοσυμβούλια, τον εφησυχασμό και τις αυταπάτες που καλλιεργούσαν για «εταίρους» και «θεσμούς», για τις ανίερές συμμαχίες τους, τη «συμφωνία» που θα υπογράφονταν από βδομάδα σε βδομάδα και με ατέλειωτα ψέματα, προσπάθησαν να ξεγελάσουν τον ελληνικό λαό. Τέλος, με τη δική τους πρόταση των 47+5 σελίδων πρότειναν σκληρά μνημονιακά μέτρα.

4 Αναμφίβολα στο δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου πρέπει να καταδικαστεί η πρόταση των δανειστών/τοκογλύφων, μια που οδηγεί στην καταστροφή της

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ
ΡΗΞΗ ΜΕ ΕΥΡΩ - ΕΕ - ΔΝΤ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ, ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

ΟΧΙ

▶ ΣΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ ΕΕ-ΔΝΤ
▶ ΣΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ & ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ
▶ ΣΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΧΡΕΟΣ, ΕΕ & ΕΥΡΩ

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

ΖΟΥΜΕ ΟΧΙ! ΕΕ - ΔΝΤ

ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Όμως εξίσου πρέπει να καταδικαστεί και κάθε άλλο σχέδιο, όπως το σχέδιο των 47 σελίδων της κυβέρνησης, που έχει σκληρά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, που είναι κατάφωρα αντίθετο με τους αγώνες και την ψήφο του ελληνικού λαού στις 25 Γενάρη. Πρέπει ακόμη να καταδικαστεί η 5η φάλαγγα των μνημονιακών δυνάμεων.

Όμως, πρέπει ταυτόχρονα να καταδικαστούν και όλες οι πολιτικές που βλέπουν λύση μέσα σε Ευρωζώνη/Ε.Ε. και στο ζουρλομανδύα του Ευρώ. Να καταδικαστεί πλήρως και η ίδια η ιμπεριαλιστική και ρατσιστική Ε.Ε. Μπορούμε να τους νικήσουμε ακόμη μια φορά. Αγώνας παντού για να υποστηρίξουμε και διευρύνουμε τη νίκη της 25 Γενάρη, για να υποστηρίξουμε τα δικά μας εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. **Να ξηλώσουμε από παντού τα μνημόνια!**

– Ακύρωση όλων των ιδιωτικοποιήσεων – Εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο (τράπεζες κ.α.). Κατάργηση των χαρτσιών – Βαριά φορολογία σε κεφάλαιο και πλούσιους. Πίσω τώρα στις δουλειές τους όλοι οι απολυμένοι. Ανάκτηση των απωλειών σε μισθούς-συντάξεις. Άμεση επαναφορά κατώτατου μισθού και συλλογικών συμβάσεων. Ξήλωμα του μνημονιακού κράτους έκτακτης ανάγκης.

– Στάση Πληρωμών του Χρέους και Διαγραφή του. Λεφτά για τις ανάγκες μας (νοσοκομεία, σχολεία, κοινωνικές υπηρεσίες, δημόσιες επενδύσεις κ.λπ.). Καμιά διαπραγμάτευση, καμιά συμφωνία, **έξω τώρα από Ευρώ και Ε.Ε.**

5 Στις μέρες που απομένουν μέχρι τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία, πρέπει να κάνουν μεγάλα βήματα μπροστά. Να μουν ενεργά στον αγώνα, να κάνουν δική τους υπόθεση το **ΟΧΙ ΣΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ /ΤΟΚΟΓΛΥΦΩΝ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ** που πρέπει να αντηχήσει παντού, σε κάθε γωνιά της χώρας και να επιβληθεί καταλυτικά. Να μην εμπιστευτούμε τις εξελίξεις, την πραγματική διέξοδο στα αδύναμα, δειλά χέρια του ΣΥΡΙΖΑ και της ηγεσίας του.

Να δημιουργήσουμε παντού ένα δίχτυ εργατικών και λαϊκών επιτροπών/συνελεύσεων, στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία και τις σχολές – για να οργανωθούμε για τη σύγκρουση που έρχεται.

Να διώξουμε μακριά το φόβο, που θέλουν να σπείρουν οι μνημονιακοί, ντόπιοι και ξένοι, με την προπαγάνδα τους. Να αποκρούσουμε κάθε επίθεση των μνημονιακών. Να νικήσουμε τους δανειστές, να θάψουμε οριστικά τους μνημονιακούς, να σταματήσουμε το μνημονιακό κατήφορο του Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ – να δημιουργήσουμε μια πραγματική ελπίδα, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, επιβάλλοντας παντού το δίκιο μας.

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ!

Ο.Κ.Δ.Ε., 27/6/2015

Μάιος-Ιούνιος: Πολιτική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Από τον Μάιο, η Ο.Κ.Δ.Ε. έχει ξεκινήσει πολιτική καμπάνια, με βασικό στόχο την προετοιμασία των εργαζόμενων, άνεργων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων για τις εξελίξεις, που ήδη πριν την ανακοίνωση του δημοψηφίσματος προμηνούνταν θυελλώδεις.

Το πλαίσιο της καμπάνιας

Η περίοδος που διανύουμε αποδεικνύει την αποτυχία της στρατηγικής και της ασκούμενης αστικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης, με τις συνεχείς υποχωρήσεις, την εγκατάλειψη ακόμα και του μετριοπαθούς προγράμματος, τη δειλή πολιτική και τις ανίερες συμμαχίες τους.

Αν είχαν έστω ένα λογικό σχέδιο, θα ξεκινούσαν τη διαπραγμάτευση απαιτώντας εφαρμογή του προγράμματος της ΔΕΘ, δεν θα υπέγραφαν την επαισχυντή συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη, δεν θα έφταναν να καταθέτουν πρόταση 8 δις με μνημονιακά μέτρα. Αυτοπαγιδεύθηκαν, καθώς συνέχιζαν να πληρώνουν τις δόσεις του χρέους (έδωσαν περίπου 7,5 δις), ανοίγοντας τις ορέξεις των δανειστών-αρπακτικών, που αποθρασυμένοι έφτασαν να ζητάνε μέτρα 12 δις και ουσιαστικά την πτώση της κυβέρνησης. Κι όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ επιμένει να τονίζει ότι Ε.Ε. σημαίνει δημοκρατία, ότι μπορεί να υπάρξει εναλλακτική πολιτική και... διαπραγμάτευση στο «θάλαμο βασανιστηρίων» της Ευρωζώνης/Ε.Ε. Παγιδεύοντας και εγκλωβίζοντας την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες, χωρίς να τις προετοιμάζει για την τεράστια σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές Ε.Ε.-ΔΝΤ-ΗΠΑ-Αγορών.

Έτσι, οι σημερινές εξελίξεις δημιουργούν εύλογα μεγάλες ανησυχίες στις μάζες, παρά τη διάθεσή τους να ρίξουν ένα γερό σκαμπίλι στην Ε.Ε, το ΔΝΤ και την ντόπια Πέμπτη Φάλαγγα των Μνημονιακών. Ιδιαίτερα η απουσία μιας γενναίας και σαφούς τοποθέτησης του ΣΥΡΙΖΑ, αν και πως σχεδιάζει να πάει τη σύγκρουση από δω και πέρα, αν έχει έναν «οδικό χάρτη» για τη διαχείριση έκτακτων καταστάσεων στην οικονομία και βέβαια για μια επανεκκίνησή της.

Οι μνημονιακοί, φυσικά, προσπαθούσαν όλο το προηγούμενο διάστημα να παραχαράξουν τη νίκη της 25^{ης} Γενάρη. Ερμηνεύουν την λαϊκή ψήφο ως «πάση θυσία σε Ευρώ-Ε.Ε.», «δεν έχει εντολή ρήξης» κ.λπ. (ερμηνείες όπου βολικά προσαρμόζεται και η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αυξάνοντας τη σύγχυση). Στην πραγματικότητα, οι συγκρούσεις των τελευταίων πέντε χρόνων και το αποτέλεσμα στις 25 Γενάρη ήρθαν σαν αποτέλεσμα της διχοτόμησης «υπέρ ή ενάντια στα Μνημόνια» – **αυτό θα πρέπει οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες να υπερασπιστούν με το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.**

Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι έχουμε μπει σε πορεία σύγκρουσης. Έτσι, για την Ο.Κ.Δ.Ε. η οργάνωση (πολιτικά και πρακτικά) των εργαζομένων και των αγωνιστών γίνεται επιτακτικό καθήκον. Η καμπάνια μας δεν είχε έναν γενικό χαρακτήρα, αλλά την ανάδειξη ενός προγράμματος αντιμετώπισης της έκτακτης κατάστασης, διεξόδου από την κρίση, ενός αναγκαίου όσο ποτέ σχεδίου αγώνων. Μιας χρήσιμης επιλογής, που με τις καλύτερες δυνατές εγγυήσεις παρέχει το πρόγραμμα και η πρακτική της Ο.Κ.Δ.Ε., για να βγούμε από τον σημερινό βάλτο.

▲ Από την εκδήλωση της Ο.Κ.Δ.Ε. στις εργατικές πολυκατοικίες του Ταύρου, 13/06/2015

Η επέμβασή μας

Στην καμπάνια αυτή, πέρα από προηγούμενες πρακτικές (εξορμήσεις σε δημόσιες υπηρεσίες, εργασιακούς χώρους κ.λπ.), η Ο.Κ.Δ.Ε. χρησιμοποίησε και **νέες μορφές:**

Εξορμήσεις πόρτα-πόρτα σε εργατικές περιοχές και συγκροτήματα εργατικών κατοικιών – Συνεργεία με ντουντούκα στις γειτονιές – Ανοιχτές εκδηλώσεις σε κεντρικές πλατείες, σε Αθήνα (Ταύρος, Περιστερί, Κορυδαλλός), Θεσσαλονίκη (Αμπελόκηποι, Τούμπα, Εύοσμος, Καλαμαριά), Αλεξανδρούπολη, Ιωάννινα, Θήβα.

Η οργάνωσή μας κατάφερε να κινητοποιήσει και ένα μέρος του πολιτικού περιγυρού της, που συμμετείχε ενεργά. Έτσι, μπορέσαμε να συζητήσουμε με σημαντικά κομμάτια των μαζών (για τα μεγέθη της οργάνωσής μας), σπάζοντας την ιδιότυπη «σιωπή» που είχε επιβάλει η πτώση των αγώνων και οι μετεκλογικές εξελίξεις. Δώσαμε τον λόγο σε άνεργους, εργαζόμενους κ.λπ. για να εκφραστούν πάνω στα προβλήματα της περιόδου, μ' ένα πνεύμα συνεργασίας και κατανόησης. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο προβληματισμός των μαζών κινείται σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, με όλο και πιο σταθερά συμπεράσματα, ειδικά για την ανάγκη ρήξης με Ευρώ/Ε.Ε. Υπήρξε μια ποσοτική και ποιοτική αναβάθμιση της διακίνησης του υλικού μας: μοιράστηκαν χιλιάδες κείμενα, δόθηκαν δεκάδες φύλλα της Εργατικής Πάλης, καθώς και εκδόσεις μας, βιβλία, προσούρες.

Μπαίνουμε σε νέα εποχή

Το μνημονιακό καθεστώς και το κράτος έκτακτης ανάγκης έχουν αφήσει μια κοινωνία ερειπίων. Η πτώση των αγώνων των τελευταίων δύο ετών έχει δημιουργήσει ένα «μούδιασμα» στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα – η καμπάνια μας επεδίωξε, αντίθετα, να εμφυσήσει ένα μαχητικό πνεύμα. Στο τέλος της πρώτης φάσης (αρχές Ιουνίου), βρεθήκαμε έτσι σε καλύτερη θέση για ν' ανταποκριθούμε στα καθήκοντα που έβαζε η ενεργητική υποστήριξη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. θα συνεχίσει σ' αυτό τον μαχητικό δρόμο. **Απευθυνόμαστε με επιμονή, σοβαρότητα, υπευθυνότητα στις μάζες και τους αγωνιστές, στον αριστερό κόσμο επίσης. Με ένα επαναστατικό πρόγραμμα, που δεν σημαίνει λογοκοπία, αλλά συγκεκριμένο σχέδιο αγώνων, τακτική ικανή για την προετοιμασία, την προσαρμογή μας στα νέα δεδομένα – για να νικήσουμε στην κολοσιαία σύγκρουση που ανοίγεται.**

Μαύρη Δικτατορία των «Αγορών» Διατλαντική Συμφωνία ΗΠΑ - Ε.Ε.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, τα λόμπι των πολυεθνικών πίεζαν σε ΗΠΑ και Ευρώπη για την πλήρη απελευθέρωση του εμπορίου σ' όλο τον πλανήτη. Προφανής στόχος τους η πλήρης απελευθέρωση της παγκόσμιας αγοράς και των «κλειστών αγορών» κάθε χώρας (δημόσιο κ.α.) με προνομιακό τρόπο για τα εμπορεύματα και κεφάλαια των ιμπεριαλιστικών πολυεθνικών. Αυτή η επιδίωξη οδήγησε, το 1995, στην αναβάθμιση-μετεξέλιξη της GATT (Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου) στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ).

Όμως η ραγδαία οικονομική ισχυροποίηση των αναδυόμενων οικονομιών (BRICS) και η οικονομική υποβάθμιση των ιμπεριαλιστών, όξυναν τρομερά τους ανταγωνισμούς και οδήγησαν σε κατάρρευση ουσιαστικά του ΠΟΕ το 2006. Ειδικά μετά την κρίση του 2008 αποφασίστηκε η στενότερη συνεργασία ΗΠΑ-Ε.Ε. ώστε ν' αντιμετωπίσουν την οικονομική τους υποβάθμιση. Έτσι, άρχισαν διαβουλεύσεις για τη σύναψη της Διατλαντικής Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου και Επενδύσεων, γνωστή ως TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership). Βασικός στόχος η δημιουργία μιας ελεύθερης κοινής αγοράς μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε., που θα έχει κοινούς ρυθμιστικούς κανόνες ή καλύτερα δεν θα έχει κανένα ρυθμιστικό κανόνα για τις μεγάλες επιχειρήσεις, ώστε να εξασφαλίσει την απρόσκοπτη και γιγάντια κερδοφορία τους, ενάντια σε κάθε έλεγχο και περιορισμό από κράτη και κοινωνίες. Οι διαπραγματευτές ξεκίνησαν επίσημα τον Ιούλη του 2013, με απόφαση του Ομπάμα και της Συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. Εξουσιοδοτήθηκαν διαπραγματευτές από την Ε.Ε. με στόχο να υπάρξει συγκεκριμένη συμφωνία ως το τέλος του 2015. Οι συνομιλίες διεξάγονται με απόλυτη μυστικότητα, μακριά από την κοινή γνώμη, γιατί αυτά που σχεδιάζουν είναι το πιο αντικοινωνικό σχέδιο που έχει παρουσιαστεί στην ιστορία

της ανθρωπότητας.

Οι διαπραγματευτές ΗΠΑ-Ε.Ε. γίνονται με άκρατη μυστικότητα και αδιαφάνεια, αποτελώντας έναν αντιδημοκρατικό εφιάλτη. Τα έγγραφα των συνομιλιών είναι απόρρητα για τριάντα χρόνια. Οι ευρωβουλευτές που επιθυμούν να τα εξετάσουν -όσα απ' αυτά τους επιτρέπεται να δουν-, τα διαβάζουν σε ειδικούς χώρους με απαγόρευση φωτογράφισης και ανατύπωσης. Και φυσικά απαγορεύεται να πάρουν αντίτυπο. Το ίδιο ισχύει και για τα μέλη του Κογκρέσου των ΗΠΑ. Αντίθετα, απόλυτη πρόσβαση στο υλικό έχουν μόνο εταιρείες, που γνωμοδοτούν για τους κανονιστικούς περιορισμούς που πρέπει να υπάρχουν ή καλύτερα να μην υπάρχουν, ενώ έχει δημιουργηθεί το λεγόμενο Συμβούλιο Ρυθμιστικής Συνεργασίας, μέσω του οποίου οι Εταιρείες αιτούνται την άρση των περιορισμών που θίγουν τη δραστηριότητά τους!

ΕΡΓΑΣΙΑ: Προωθείται η πλήρης απελευθέρωση της αγοράς εργασίας ώστε να χρησιμοποιούνται εργαζόμενοι, από χώρες της Ε.Ε. ή πολιτείες των ΗΠΑ, με ανύπαρκτα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Αυτή η τακτική στη NAFTA (Ένωση ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικού) σε 12 χρόνια κατάργησε 1 εκ. θέσεις εργασίας στις ΗΠΑ, ενώ έφερε σημαντικές μειώσεις μισθών. Αρρούνται την ύπαρξη Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας -οι ΗΠΑ δεν κυρώνουν τις συμβάσεις της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας-, ζιτάνε την ελεύθερη μετεγκατάσταση επιχειρήσεων σε όποια χώρα ή πολιτεία επιθυμούν σύμφωνα με το χαμηλότερο εργατικό/φορολογικό κόστος. Απαιτούν τη δυνατότητα εταιρειών να ζητούν αποζημιώσεις από κυβερνήσεις χωρών που αποφασίζουν να αλλάζουν νόμους, π.χ. να αυξήσουν μισθούς(!) κ.α.

ΤΡΟΦΙΜΑ: Τα λόμπι των μεταλλαγμένων τροφίμων ζητάει την απόσυρση κάθε ελέγχου. Οι ίδιες οι εταιρείες να εγκρίνουν την καταλληλότητα των τροφίμων και όχι κρατικοί οργανισμοί. Να μην υπάρχει σή-

μανση στα γενετικά τροποποιημένα. Να αρθούν οι περιορισμοί της Ε.Ε. για χημικά που επηρεάζουν τις ανθρώπινες ορμόνες (αυτοί μπλοκάρουν το 40% των εξαγωγών τροφίμων από ΗΠΑ). Να αρθούν οι περιορισμοί της Ε.Ε. για επικίνδυνα φυτοφάρμακα, να εισάγονται ελεύθερα βοδινό με ορμόνες, κοτόπουλα με επεξεργασία χλωρίου κ.α.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ: Να αυξηθούν τα όρια ρύπων διοξειδίου του άνθρακα. Να χρησιμοποιούνται σχεδόν όλα τα χημικά (η Ε.Ε. απαγορεύει 1.200 χημικά στα καλλυντικά, οι ΗΠΑ 12), να αρθούν οι περιορισμοί στην ποιότητα των καυσίμων (χρήση χημικών πρόσθετων), να εξάγονται προς την Ε.Ε. πετρέλαιο από καναδική ασφαλτούχα άμμο και σχιστολιθικό φυσικό αέριο από υδραυλική ρωγμάτωση. Τεχνολογίες καταστροφικές και απόλυτα αντίθετες στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΤΟΜΕΑΣ: Ιδιωτικοποίηση Υγείας, Παιδείας, Νερού, Ενέργειας. Να γίνουν χρυσοφόρες επενδύσεις οι βασικές κοινωνικές ανάγκες. Οι ιδιωτικοποιήσεις να είναι τρομερά δύσκολο να αναιρεθούν νομικά. Να εξαιρούνται μόνο οι υπηρεσίες ασφαλείας (δικαιοσύνη, ασφάλεια συνόρων, έλεγχος εναέριας κυκλοφορίας). Να καταργηθεί κάθε δημόσιος έλεγχος στη δικαίωση κεφαλαίων.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ: Να υποχρεωθούν οι εταιρείες διαδικτύου να παρακολουθούν όλους τους πελάτες και να καταδίδουν τους υπόπτους για παραβίαση πνευματικής ιδιοκτησίας (και... «ανάρμοστης» πολιτικής συμπεριφοράς, θα συμπληρώναμε). Να επιτρέπεται η καταγραφή προσωπικών στοιχείων για εμπορική χρήση. Αυτά συζητούνται την ώρα που τα απόρρητα έγγραφα του Σνόουντεν αποδεικνύουν πως οι ΗΠΑ παρακολουθούν όλες τις κυβερνήσεις και τα όργανα της Ε.Ε.! Φανταστείτε τι γίνεται με τους πολίτες...

ΕΠΙΛΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΕΝΔΥΤΗ-ΚΡΑΤΟΥΣ: Οι εταιρείες αναγορεύο-

νται σε έθνη-κράτη. Έχουν το ίδιο βάρος με μια χώρα εκατομμυρίων κατοίκων και μπορούν να προσφεύγουν σε διεθνή δικαιοσύνη (δικαστήρια-παρωδία, όπου δικαστές θα είναι μόνο δικηγόροι ειδικευμένοι στο εταιρικό δίκαιο, δηλ. δικηγόροι των εταιριών) ζητώντας δισς αποζημιώσεις, επειδή θίγονται τα συμφέροντά τους από κυβερνητικές αποφάσεις. Π.χ. η εταιρεία ενέργειας Vattenfall ζητάει 3,7 δις από τη γερμανική κυβέρνηση λόγω της απόφασής της να καταργήσει σταδιακά την πυρηνική ενέργεια μετά το ατύχημα στη Φουκουσίμα. Πολλά άλλα παραδείγματα υπάρχουν όπου πολυεθνικές ενέργειας, καπνού, χαρτιού κ.α. απαιτούν δισεκατομμύρια από χώρες λόγω αλλαγών στην κυβερνητική πολιτική. Τουλάχιστον 500 γνωστές τέτοιες δίκες είναι σε εξέλιξη σήμερα. Και αυτό θα γενικευτεί αν υπογραφεί η TTIP. Η απόλυτη δικτατορία της Αγοράς.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επισημαίνει κάποιες επικίνδυνες πλευρές της συμφωνίας, όμως δεν την αμφισβητεί συνολικά, αφήνοντας περιθώρια για ψήφισή της. Αυτό θα είναι καταστροφή για τα εργατικά/κοινωνικά δικαιώματα σε όλη την Ευρώπη. Εξάλλου, είναι πλέον ολοφάνερη η αντίφαση της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Τη στιγμή που οι ιμπεριαλιστές σχεδιάζουν το απόλυτο Μνημόνιο εναντίον των εργαζομένων διεθνώς, ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει μια «έντιμη αντιμνημονιακή» συμφωνία μαζί τους. Σε αυτό το αδιέξοδο, μόνο η καθαρή επιλογή της ρήξης με όλα τα συμφέροντα και τις συμφωνίες των ιμπεριαλιστών μπορεί να δώσει διέξοδο υπέρ των λαϊκών συμφερόντων. Η TTIP πρέπει να αποκαλυφτεί στους λαούς και να ακυρωθεί από τους αγώνες των εργαζομένων σε ΗΠΑ και Ευρώπη.

Το πόρισμα της Επιτροπής Αλήθειας Δημοσίου Χρέους

Πριν από δύο εβδομάδες περίπου δημοσιεύτηκε το προκαταρκτικό πόρισμα της Επιτροπής Αλήθειας για το Δημόσιο Χρέος. Η Επιτροπή είναι της ελληνικής Βουλής και συστήθηκε για τη διερεύνηση της δημιουργίας και διόγκωσης του δημόσιου χρέους, για το κατά πόσο είναι νόμιμο και βιώσιμο, καθώς και για να εξετάσει τις επιλογές για την κατάργησή του ή την μη αποπληρωμή ενός μέρους του.

Με βάση τα στοιχεία που δημοσιεύτηκαν από την ΕΛΣΤΑΤ, στις 31/03/2015, το δημόσιο χρέος (το χρέος της Κεντρικής Διοίκησης) ανέρχονταν σε 312, 7 δις ή στο 174,7% του ΑΕΠ. Το ελληνικό δημόσιο χρέος ανήκει κατά 27 δις ευρώ στην ΕΚΤ και άλλες κεντρικές τράπεζες (με την μορφή ομολόγων του ελληνικού δημοσίου) και κατά 212 δις ευρώ (με την μορφή διακρατικών δανείων) στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, σε κράτη της ευρωζώνης, στο ΔΝΤ κ.α. Τα υπόλοιπα 72 δις ανήκουν σε ιδιώτες ή ελληνικούς δημόσιους οργανισμούς και ελληνικές τράπεζες.

Τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει το πόρισμα είναι τα εξής:

α) «Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η μη βιωσιμότητα του ελληνικού δημοσίου χρέους ήταν εξαρχής γνωστή στους διεθνείς δανειστές, τις ελληνικές αρχές και τα συστημικά μέσα ενημέρωσης. (...) Τα συστημικά μέσα ενημέρωσης έκρυψαν την αλήθεια από τους πολίτες παριστάνοντας ότι δήθεν η διάσωση αφορούσε την Ελλάδα και όχι τις τράπεζες, και συνάμα εξυφαίνοντας μια αφήγηση που στόχευε να εμφανίσει τον ελληνικό πληθυσμό σαν δήθεν άξιο των αδικπραξιών των δανειστών».

β) «Οι δανειστές υπαγόρευαν αυστηρά τον τρόπο διάθεσης των δανειακών κεφαλαίων 'διάσωσης', και έτσι είναι αποκαλυπτικό ότι κατευθύνθηκαν στην κάλυψη των τρεχουσών

δημοσίων δαπανών λιγότερα από τα 10% των κεφαλαίων που εισπράχθηκαν.»

γ) «[Η Επιτροπή] καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η διόγκωση του χρέους δεν οφειλόταν στις δήθεν υπέρμετρες δημόσιες δαπάνες (...) Οφειλόταν μάλλον στην πληρωμή εξαιρετικά υψηλών επιτοκίων δανεισμού στους πιστωτές, στις υπερβολικά υψηλές και αδικαιολόγητες στρατιωτικές δαπάνες, στην απώλεια φορολογικών εσόδων εξαιτίας των αθέμιτων εκροών κεφαλαίου, στην ανακεφαλαιοποίηση ιδιωτικών τραπεζών από το κράτος, και στις διεθνείς ανισορροπίες οι οποίες δημιουργήθηκαν από την ελαττωματική σχεδίαση της ίδιας της Νομισματικής Ένωσης.»

δ) «Οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του εθνικού δικαίου, πολλές ενδείξεις κακόπιστης συμπεριφοράς εκ μέρους των συμβαλλόμενων μερών, και ο καταχρηστικός χαρακτήρας αυτών των συμβάσεων καθιστούν τις συναφθείσες συμβάσεις άκυρες». (...) «Είναι επίσης αθέμιτο, διότι οι όροι του επιβάλλουν πολιτικές οι οποίες παραβιάζουν τις υποχρεώσεις προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τέλος, είναι επονείδιστο (απεχθές), διότι (...) τα μέτρα τα οποία επέβαλλαν οι πολιτικές [αποπληρωμής του] ήταν αντιδημοκρατικά και αναποτελεσματικά, και θα οδηγούσαν σε σοβαρές παραβιάσεις των κοινωνικών και οικονομικών δικαιωμάτων».

Συνοπτικά, λοιπόν, η Επιτροπή χαρακτηρίζει το μεγαλύτερο μέρος του δημοσίου χρέους ως «παράνομο, αθέμιτο, επονείδιστο» και συνολικά ως «μη βιώσιμο». Ταυτόχρονα, προτείνει την «αναστολή πληρωμών και (...) την ακύρωση του χρέους», κινήσεις που το ελληνικό κράτος έχει κάθε «δικαίωμα να προχωρήσει μονομερώς».

Πρέπει να σημειώσουμε ότι η Επιτροπή δεν έχει συνεισφέρει κάτι καινούργιο στη γνώση για το χρέος. Όλα όσα

αναφέρονται ήταν γνωστά, παρόλο που τώρα ίσως να αποκτήσουν ένα «κύρος» και μία «βαρύτητα». Είναι αλήθεια ότι αν η Επιτροπή συνεχίσει το έργο της, πράγμα αμφίβολο, θα προκύψουν και ατομικές, συγκεκριμένες ευθύνες σε διάφορους πολιτικούς, επιχειρηματίες, διεθνείς οργανισμούς, κ.α. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι το δημόσιο χρέος είναι μόνο ένα τμήμα του συνολικού χρέους της χώρας (χρέος επιχειρήσεων, χρέος νοικοκυριών, χρέος του ασφαλιστικού συστήματος, κ.α.) και συνεπώς είναι το προϊόν της κρίσης και χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, ανεξάρτητα από τις ατομικές ευθύνες του καθενός καπιταλιστή ή αστού πολιτικού, ξένου ή ελληνου.

Συνεπώς: α) ακόμη κι αν το δημόσιο χρέος ήταν βιώσιμο, νόμιμο, κ.λπ., και πάλι δεν θα έπρεπε να το πληρώσουν η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, απλούστατα γιατί δεν είναι δικό τους β) είναι επίσης ξεκάθαρο ότι η μη αποπληρωμή του δεν αρκεί για να μας βγάλει από την βαρβαρότητα των μνημονίων, γιατί χωρίς την ανατροπή της καπιταλιστικής οργάνωσης της οικονομίας και κοινωνίας πολύ γρήγορα θα δημιουργούνταν νέο χρέος και γιατί εντωμεταξύ υπάρχει και το υπόλοιπο δυσβάσταχτο χρέος, πέρα από το δημόσιο. Καταλήγουμε λοιπόν στο τρίτο και σημαντικότερο σημείο: η διαγραφή του δημοσίου χρέους αλλά και του συνολικού χρέους, είναι καθήκον της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, και μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από σκληρούς αγώνες ενάντια στον ελληνικό καπιταλισμό και την ΕΕ, και όχι από μια Επιτροπή της Βουλής και μέσα από νομικές διαδικασίες (όχι ότι και αυτές δεν έχουν μια κάποια αξία). Αυτό εξάλλου αποδεικνύεται και από την ανικανότητα της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, έστω και να τολμήσει να χρησιμοποιήσει ακόμη και αυτό το πόρισμα!

Ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για την Ιθαγένεια

μεγάλη κριτική γιατί δεν είναι ριζοσπαστικές».

Το νομοσχέδιο προβλέπει τα εξής: α) Για τα παιδιά μεταναστών που γεννήθηκαν στην Ελλάδα, οι προϋποθέσεις για την απόκτηση ελληνικής ιθαγένειας είναι νόμιμη πενταετής παραμονή στην Ελλάδα από τουλάχιστον έναν γονέα κατά τη στιγμή της γέννησης και εγγραφή στο δημοτικό σχολείο. Αν κανένας γονέας δεν έχει κλείσει τη στιγμή της γέννησης πέντε χρόνια νόμιμης διαμονής, τότε το δικαίωμα κτήσης της ιθαγένειας θεμελιώνεται μια δεκαετία μετά, εφόσον το παιδί έχει γραφτεί και παρακολουθεί το σχολείο. β) Τα παιδιά που μεγαλώνουν και πάνε σχολείο στην Ελλάδα, ανεξάρτητα από τη διαμονή των γονέων τους, αποκτούν την ελληνική ιθαγένεια ύστερα από τα εννιά χρόνια της υποχρεωτικής εκπαίδευσης ή τα έξι χρόνια στο Γυμνάσιο και το Λύκειο. γ) Εφόσον ενήλικος αλλοδαπός που κατοικεί στην Ελλάδα είναι απόφοιτος τμήματος ή σχολής ελληνικού ΑΕΙ ή ΤΕΙ θεμελιώνει δικαίωμα κτήσης της ελληνικής ιθαγένειας, εφόσον διαθέτει απολυτήριο ελληνικού Λυκείου.

Όσον αφορά την ουσία του νομοσχεδίου: Καταρχάς, δεν προβλέπει ούτε καν το δικαίωμα εκλέγειν και εκλέγε-

σθαι των μεταναστών που βρίσκονται στο καθεστώς του επί μακρόν διαμένοντος στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές. Το παραπάνω προέβλεπε ο νόμος Ραγκούση, που είχε ψηφιστεί τον Μάρτιο του 2010 από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και είχε χαρακτηριστεί αντισυνταγματικός το 2013 από το Συμβούλιο της Επικρατείας, επί εποχής της ακροδεξιάς κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου. Δεύτερον, ενώ στον νόμο Ραγκούση η επιτυχής φοίτηση σε έξι τάξεις (οποιοσδήποτε) του ελληνικού σχολείου προσέφερε τη δυνατότητα απόκτησης ιθαγένειας, στο νέο νομοσχέδιο η επιτυχής φοίτηση αλλοδαπού πρέπει να είναι είτε εννεαετής, είτε εξαετής όσον αφορά τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, είτε να συνοδεύεται από τίτλο ΑΕΙ-ΤΕΙ και απολυτήριο Λυκείου. Μάλλον για την κυβέρνηση μόνο οι «άριστοι» αλλοδαποί μαθητές έχουν δικαίωμα στην ιθαγένεια, με το ψευδές σκεπτικό ότι θα έχουν «αφομοιώσει» καλύτερα την εθνική συνείδηση που σφυρηλατεί το ελληνικό σχολείο. Ο αριθμός των παιδιών που θα χάσουν την ιθαγένεια λόγω ανεπαρκούς φοίτησης δεν είναι μικρός. Η εγκατάλειψη του σχολείου αφορά πλειοψηφικά τα παιδιά των φτωχών εργατικών οικογενειών και ιδιαίτερα των οικογενειών

των μεταναστών εργατών.

Τέλος, οι συνέπειες για τους εκπαιδευτικούς θα είναι βαρυσήμαντες. Ο εκπαιδευτικός μετατρέπεται σε κρατικό υπάλληλο εντεταλμένο για την απόδοση της ιθαγένειας μέσω της βαθμολόγησης των μεταναστών μαθητών/φοιτητών. Καλείται να βαθμολογήσει γνωρίζοντας ότι τυχόν κακή αξιολόγηση του μαθητή μπορεί να έχει ως συνέπεια την αδυναμία απόκτησης της ιθαγένειας.

Το εργατικό κίνημα θα πρέπει να παλέψει για τα δικαιώματα της νεολαίας και των μελλοντικών εργαζομένων αυτής της χώρας, των παιδιών των μεταναστών, ώστε να μην καταλήγουν κάτοικοι δεύτερης κατηγορίας, αλλά να συμμετέχουν στην πολιτική και κοινωνική ζωή ισότιμα.

- Ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά!

- Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών!

- Ίσα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους εργαζόμενους, μετανάστες και ντόπιους. Όποιος εργάζεται εδώ, είναι από εδώ.

Υπερψηφίστηκε στις 28/6 από την ολομέλεια της Βουλής το σχέδιο νόμου με τίτλο «Τροποποίηση Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας». Υπέρ του νομοσχεδίου ψήφισαν 172 βουλευτές (ΣΥΡΙΖΑ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ), κατά ψήφισαν η ΝΔ, η Χρυσή Αυγή και οι ΑΝ.ΕΛ., ενώ το ΚΚΕ ψήφισε παρών.

Το ρατσιστικό τους δηλητήριο έχυσαν από το βήμα της Βουλής τα τρία κόμματα που καταψήφισαν. Ο Χρήστος Παππάς της Χρυσής Αυγής έσκισε επιδεικτικά το νομοσχέδιο, ενώ ο κωμικός ρατσιστής Παύλος Χαϊκάλης, βουλευτής των ΑΝ.ΕΛ., δήλωσε «Οι αλλοδαποί φτάνει για την αύξηση της εγκληματικότητας και της ανεργίας. Έλληνες δε γίνεσαι, αλλά γεννιέσαι». Και όλα αυτά για ένα νομοσχέδιο, του οποίου οι διατάξεις, όπως δήλωσε η εισηγήτριά του, αναπληρώτρια υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής Τασία Χριστοδουλοπούλου «δεν απηχούν την ιδεολογική άποψη του ΣΥΡΙΖΑ» και «έχουν δεχθεί

10^ο Συνέδριο ΠΑΣΟΚ - 4ο Συνέδριο ΔΗΜΑΡ

Τα μνημονιακά κουρέλια (θέλουν να) τραγουδάνε ακόμα

Το τριήμερο 5-7 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν τα συνέδρια των ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ. Τα ρετάλια των δύο από τα τρία κόμματα που σχημάτισαν την πιο λαομίσητη κυβέρνηση της Μεταπολίτευσης ελάχιστα απασχόλησαν την κοινή γνώμη, μιας και το πολιτικό τους βάρος έχει μειωθεί δραματικά, ειδικά μετά τις εκλογές της 25ης Γενάρη. Τα δύο κόμματα, που το 2012 είχαν αποσπάσει αθροιστικά περίπου το 19% των ψήφων, μέσα σε τρία χρόνια έπεσαν στο 4,85% το ΠΑΣΟΚ και στο 0,5% η ΔΗΜΑΡ, δίκαιη τιμωρία από τον ελληνικό λαό για τα αμέτρητα μνημονιακά τους εγκλήματα.

Ελλείπει οποιασδήποτε πολιτικής και στρατηγικής — χαρακτηριστικό στις μέρες μας όλων των αστικών κομμάτων — κεντρικό σημείο και στα δύο συνέδρια υπήρξε η αλλαγή ηγεσίας. Ο αρχομανής Βενιζέλος — ίσως ο πιο μισητός πολιτικός για τις μάζες — αποχώρησε και τη θέση του πήρε η Φώφη Γεννηματά (που πιθανόν θα επιχειρήσει και μια προσέγγιση με το ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη), ενώ τη θέση του Κουβέλη στη ΔΗΜΑΡ πήρε ο Θανάσης Θεοχαρόπουλος.

Το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, του μέχρι πριν λίγα χρόνια πανίσχυρου πυλώνα του αστικού πολιτικού συστήματος, αποτέλεσε ένα πλήρες φιάσκο, τόσο σε επίπεδο εικόνας, με τις φωτογραφίες των βαριεστημένων συνέδρων-γερόντων στο γήπεδο του Πανελληνίου, όσο κυρίως σε επίπεδο πολιτικής συζήτησης. Το συνέδριο δεν ήταν τίποτε άλλο από συνεχείς επιθέσεις στον ΣΥΡΙΖΑ (με

προφανή στόχο την παρουσίαση των μνημονίων ως μονόδρομο), αλλεπάλληλες τοποθετήσεις για την υπεράσπιση του «έργου» του ΠΑΣΟΚ την τελευταία πενταετία, σαν το μόνο κόμμα που ανέλαβε τις ευθύνες του και είπε την αλήθεια στο λαό (εξόφθαλμη αντιστροφή της πραγματικότητας, απ' αυτές που συνηθίζουν οι νεοφιλελεύθεροι) και αηδιαστικούς επαίνους για τον Βενιζέλο από τους υποψήφιους προέδρους (Γεννηματά, Λοβέρδος, Κωνσταντινόπουλος), που έφτασαν μέχρι το σημείο να τον αποκαλέσουν τον σημαντικότερο Έλληνα πολιτικό!

Το συνέδριο της ΔΗΜΑΡ αποτέλεσε επίσης ένα μνημείο πολιτικής κενότητας. Η ανάλυση της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης, των αιτιών και των αποτελεσμάτων των Μνημονίων και της κρίσης, στην Πολιτική Απόφαση πάνει το χώρο περίπου μιας παραγράφου. Όλο το υπόλοιπο κείμενο ασχολείται με τις αιτίες της ήττας της ΔΗΜΑΡ — χωρίς φυσικά να εντοπίζει αυτό που είναι ορατό δια γυμνού οφθαλμού, την άνευ όρων υπεράσπιση και προώθηση των μνημονίων — και φυσικά τον πρώτιστο στόχο του κόμματος που είναι η παραμονή της χώρας στο ευρώ και την ΕΕ! Η πιο τρανταχτή πάντως απόδειξη τού πόσο η ΔΗΜΑΡ δεν διδάχτηκε από το αμαρτωλό της παρελθόν ήρθε περίπου τρεις εβδομάδες μετά, όταν έσπευσε να καταδικάσει το δημοψήφισμα, δηλώνοντας με την αδύναμη πλέον φωνή της «παρών» στο μαύρο μπλοκ του «Πάση θυσία στο ευρώ».

Και τα δύο συνέδρια ασχολήθηκαν ιδιαίτερα με το «φλέγον» ζήτημα του χώρου της λεγόμενης «κεντροαριστεράς», μιας και κοινή πεποίθηση των δύο κομμάτων είναι ότι υπάρχει πολιτικός χώρος και ανάγκη για μια τέτοια πολιτική. Τραγικό λάθος ή απλά όνειρα θερινής νυκτός. Η πορεία της ταξικής πάλης, οι ραγδαίες κοινωνικές μετατοπίσεις και πολιτικές εξελίξεις στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια, η κοινωνική και πολιτική ριζοσπαστικοποίηση πλατιών εργατικών και λαϊκών μαζών, η καταστροφή των μικροαστικών στρωμάτων, που παραδοσιακά ήταν η κοινωνική βάση αυτού του χώρου, η όλο και αυξανόμενη πόλωση στην ελληνική κοινωνία, δείχνουν ότι όχι μόνο δεν υπάρχει πολιτικός χώρος για τέτοιου είδους κόμματα, αντίθετα η πιο πιθανή προοπτική είναι η περαιτέρω διάλυση και θρυμματισμός τους. Μια τέτοια πορεία, με βραδύτερους βέβαια ρυθμούς, φαίνεται να διαγράφεται και πανευρωπαϊκά. Το φούσκωμα του βρωμερού μνημονιακού «Ποταμιού» από την ελίτ των ΜΜΕ δεν αντιβαίνει σε αυτή την εξέλιξη. Ας μην ξεχνάμε ότι και η θλιβερή πλέον ΔΗΜΑΡ πέρασε ένα μεγάλο διάστημα που έχαιρε της πλήρους υποστήριξης των ΜΜΕ, αυτό όμως δεν εμπόδισε την καταβαράθρωσή της από τις εργατικές και λαϊκές μάζες.

Προσοχή όμως! Όσο κι αν δεν υπάρχει πράγματι καμιά σοβαρή κοινωνική βάση για αυτές τις δυνάμεις — και κυρίως υπάρχει ένα τεράστιο κενό στρατηγικής που δεν μπορούν να καλύψουν

— δεν παύουν να είναι επικίνδυνες. Άλλωστε, ειδικά για την Ελλάδα, η αστική τάξη δεν θα ψάξει το προσωπικό της σε αυτούς που είναι ικανοί να αρθρώσουν μια διαφορετική πολιτική, αλλά σε αυτούς που είναι αποφασισμένοι να υπερασπιστούν λυσσαλέα τα μνημόνια και την παραμονή στο ευρώ, δηλαδή τη βασική «στρατηγική» της. Τέτοια πρόσωπα βρίσκει κανείς άφθονα στο ΠΑΣΟΚ. Όσο μάλιστα τιμωρείται και αποκόπτεται από την κοινωνία, τόσα περισσότερα αποθέματα βαρβαρότητας και αγριανθρωπισμού, εξαιρετικά προσόντα για τους μνημονιακούς, απελευθερώνονται.

Όσο για τη ΔΗΜΑΡ, είναι πολιτικά και οργανωτικά ανύπαρκτη, δεν έχει ουσιαστικό λόγο ύπαρξης και άρα η πιθανότητα επανεμφάνισής της στο πολιτικό σκηνικό είναι μηδαμινή. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει μόνο από την «πίσω πόρτα», με διάφορες «προσωπικότητες» κ.λπ., όπως αυτή του επιφανούς πρώην ΔΗΜΑΡίτη Πανούση στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Όπως και να έχει, οι εργαζόμενοι και η νεολαία έχουν κάθε λόγο να χαιρονται όσο αυτοί οι επί χρόνια θανάσιμοι εχθροί τους βιώνουν το πολιτικό τους τέλος. Πρέπει όμως να είμαστε σε εγρήγορση ώστε αυτό το τέλος να το διασφαλίσουμε με μια ουσιαστική και βαθιά αλλαγή πολιτικής, υπέρ των εργατικών συμφερόντων, μέσα από τους ανυποχώρητους αγώνες μας.

■ Γιάννης Σμ.

Εκλογές στην Τουρκία Πλήγμα στην ισχύ του Ερντογάν

Πραγματοποιήθηκαν στις 7 Ιουνίου οι βουλευτικές εκλογές στην Τουρκία, εν μέσω επιθέσεων, εκρήξεων βομβών και καταγγελιών για χρηματισμό. Το Κόμμα Ευημερίας και Ανάπτυξης (AKP) του προέδρου Ταγίπ Ερντογάν αναδείχθηκε μεν πρώτο, έχασε όμως τη δυνατότητα σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης, αφού έπεσε στο 40,66% (από 49,83%) και στις 258 έδρες (18 λιγότερες από τις 276 της αυτοδυναμίας). Το πλήγμα είναι ιδιαίτερα μεγάλο για τον Ερντογάν, όχι μόνο γιατί ανέλαβε προσωπικά την προεκλογική εκστρατεία, παραβιάζοντας τον ουδέτερο ρόλο του προέδρου και επισκιάζοντας τον ηγέτη του AKP και πρωθυπουργό Αχμέτ Νταβούτογλου, αλλά γιατί ενταφιάστηκε η επιδιωξή του να γίνει εθνικός ηγέτης, ένας πρόεδρος με υπερεξουσίες. Μετά από 12 χρόνια στην πρωθυπουργία μεταπήδησε, 10 μήνες πριν, στην προεδρία της χώρας με ένα εντυπωσιακό 52%, με στόχο να χρησιμοποιήσει την αναμενόμενη μεγάλη νίκη του κόμματός του στις βουλευτικές εκλογές για να προχωρήσει στην απαιτούμενη αλλαγή του Συντάγματος ενισχύοντας το ρόλο του προέδρου. Προϋπόθεση για αυτό ήταν η στήριξη των 2/3 της βουλής (367 βουλευτών από τους 550 της εθνοσυνέλευσης) ή έστω των 3/5 (330 βουλευτών) για την προσφυγή σε σχετικό δημοψήφισμα, στόχοι που μερικούς μήνες πριν φάνταζαν προσιτοί, αλλά μετά τα αποτελέσματα της 7ης Ιουνίου αποτελούν μακρινό παρελθόν.

Σημαντική αλλαγή κλίματος

Το εκλογικό αποτέλεσμα, ωστόσο, δεν αποτελεί έκπληξη. Παρόλο που το AKP επιχείρησε να εμφανιστεί ως ο εγγυητής της συνέχισης της καπιταλιστικής ανάπτυξης των προηγούμενων χρόνων, τα σημάδια επιβράδυνσης της οικονομίας είναι ήδη έντονα, με την ανάπτυξη να έχει πέσει στο 2,9% για το 2014, από 9% το 2011, γεγονός που προκαλεί τριγμούς και αμφισβητήσεις στις τάξεις της αστικής ελίτ. Επίσης, η εικόνα του δυναμικού και αποφασιστικού μεταρρυθμιστή ηγέτη, που αναμετρούνταν με το «βαθύ κράτος» των στρατιωτικών, εξασφαλίζοντας στον Ερντογάν ερείσματα στα εργατικά και λαϊκά στρώματα, ξέφτισε μπροστά στα οικονομικά σκάνδαλα στα οποία είναι ανακατεμένοι διάφοροι αξιωματούχοι του αλλά και η ίδια η οικογένειά του, στην αλαζονεία του καθεστώτος του, που αποτυπώθηκε στο περιβόητο Λευκό Παλάτι, στον αυταρχισμό και στην άγρια καταστολή των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων, με αποκορύφωμα το καλοκαίρι του 2013. Όλα αυτά δεν συγχωρούνται πια από τον τουρκικό λαό, πολύ περισσότερο όταν τα βάρβαρα νεοφιλελεύθερα μέτρα πολλαπλασιάζονται και η ανεργία αυξάνει.

Δίπλα σε αυτά, οι χειρισμοί του Ερντογάν στο κουρδικό ζήτημα, όπου προσέβλεπε σε μια στήριξη των φιλοδοξιών του για ένα ισχυρό προεδρικό αξίωμα με αντάλλαγμα πολιτιστική και διοικητική αυτονομία των Κούρδων εντός του τουρκικού κράτους, ανατράπηκαν από τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή και κυρίως στη Συρία. Η αντίσταση και αυτονομία των κουρδικών περιοχών εκεί αναζωπύρωσε τους φόβους της Τουρκίας για αυτονομία και ένωση όλων των Κούρδων και οδήγησε όχι μόνο στην άρνηση κάθε βοήθειας στο λυσαλέο αγώνα που δίνουν (βλέπε Κομπάνι) απέναντι στο Ισλαμικό Κράτος, αλλά ακόμα και στην ενίσχυση των τζιχαντιστών. Μεγάλη αμφισβήτηση, επίσης, δέχεται από

τους αστικούς κύκλους η πολωτική πολιτική που έχει ασκήσει σε σχέση με το Ισραήλ, τις γειτονικές χώρες αλλά και τις ΗΠΑ.

Νίκη του HDP

Μεγάλος νικητής της εκλογικής αναμέτρησης, αν και τέταρτο κόμμα σε ψήφους, αναδείχθηκε το φιλοκουρδικό Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα (HDP). Κατάφερε να συσπειρώσει κινήματα (όπως του πάρκου Γκεζί), εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες, αριστερούς, διανοούμενους, φεμινίστριες, οικολόγους και ομοφυλόφιλους. Αν και κατέβηκε πρώτη φορά ως κόμμα – οι υποψήφιοι του κατέβαιναν ως ανεξάρτητοι – πέτυχε διπλασιασμό των ποσοστών του (από 6% συνολικά των ανεξάρτητων, σε 13%), παρόλο που δέχτηκε άγριες επιθέσεις, κατηγορήθηκε ως «βιτρίνα των τρομοκρατών του PKK» και δεν του δόθηκαν παρά 3 ώρες τηλεοπτικού χρόνου. Ενορχηστρωτής της στρατηγικής με την οποία απευθύνθηκε στον κόσμο, μιλώντας για ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατία και επιδιώκοντας να καταγραφεί ως κόμμα όλων των εργατών, των αγροτών, των ανέργων και των κάθε λογής περιθωριοποιημένων, είναι ο Σελαχάτιν Ντεμιρτάς. Η είσοδος του HDP στη Βουλή ήταν που στέρησε την αυτοδυναμία από το AKP. Από τους 80 βουλευτές του, οι 30 είναι γυναίκες, ενώ σημαντικές αλλαγές σηματοδοτεί το γεγονός ότι για πρώτη φορά μπήκαν στην τουρκική εθνοσυνέλευση εκπρόσωποι των Ρομά, των Αρμενίων, των Γιαζίντι κ.λπ.

Το παραδοσιακό κεμαλικό Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP), που πλασαρίστηκε ως ο πιο αξιόπιστος υπερασπιστής των αστικών συμφερόντων, είχε μικρές απώλειες (25,13% από 25,5%), ενώ το εθνικιστικό Κόμμα Εθνικιστικής Δράσης (MHP), τμήμα του οποίου είναι οι «Γκρίζοι Λύκοι», αύξησε σημαντικά τα ποσοστά του σε 16,45% από 13,01%.

Διεργασίες σχηματισμού κυβέρνησης

Το περίεργο παζλ που δημιούργησε το εκλογικό αποτέλεσμα παρουσιάζει πολλές δυσκολίες στο σχηματισμό βιώσιμης κυβέρνησης και φέρνει πολύ κοντά το ενδεχόμενο δεύτερης προσφυγής στις κάλπες, αν και κανένα κόμμα δεν φαίνεται να το θέλει – τα δύο μεγαλύτερα αντιμετωπίζουν αρκετά εσωκομματικά προβλήματα μετά την πτώση των ποσοστών τους. Όλοι, παρά την αρχική άρνησή τους να συνεργαστούν με το AKP, εξετάζουν διάφορα σενάρια αποφυγής των εκλογών. Ο πιθανότερος συνδυασμός, μεταξύ του AKP και του MHP, που αναφέρονται στην ίδια περίπου εκλογική βάση, προσκρούει στην επιμονή του ηγέτη του δεύτερου, Ντεβλέτ Μπαχτσελί, για δικαστική διαλεύκανση των υποθέσεων διαφθοράς και άρνηση διεύρυνσης των αρμοδιοτήτων του Ερντογάν. Το MHP απαιτεί επίσης πάγωμα των ειρηνευτικών συνομιλιών με τους Κούρδους, σε αυτό όμως, μετά τις τελευταίες εξελίξεις, μάλλον μπορεί να βρεθεί κοινός τόπος.

Ο Κεμάλ Κιλιντσντάρογλου του CHP, από την πλευρά του, θέτει προϋποθέσεις που καθιστούν ανέφικτη, προς το παρόν, τη συνεργασία με το AKP. Μεταξύ αυτών είναι η ενίσχυση του κοινωνικού κράτους, η προάσπιση της ελευθερίας έκφρασης, η πάταξη της διαφθοράς και η ενίσχυση της δικαιοσύνης, ο επανακαθορισμός της εξωτερικής πολιτικής και ένα νέο Σύνταγμα, που θα περιορίζει το ρόλο του προέδρου.

Τελευταίο καταφύγιο αποτελεί η ανοχή που φαίνεται να προτίθεται να δώσει το HDP σε μια κυβέρνηση μειοψηφίας του AKP (δεν συζητάει το ενδεχόμενο συνεργασίας), χωρίς, ωστόσο, πολλές ελπίδες επιβίωσης για μεγάλο διάστημα.

Το βέβαιο είναι ότι η Τουρκία έχει μπει σε μια περίοδο αβεβαιότητας και εύθραυστων ισορροπιών, αλλά και σημαντικών κοινωνικών και πολιτικών αλλαγών.

■ *Μαρία Κτιστάκη*

στον κόσμο...

ΧΙΛΗ

Χιλιάδες εκπαιδευτικοί ξεχύθηκαν για άλλη μια φορά στους δρόμους του Σαντιάγο στις 17 Ιούνη. Η διαδήλωση είναι μία από τις πολλές που έγιναν στο πλαίσιο των απεργιών και των κινητοποιήσεων που συγκλονίζουν όλη τη χώρα ενάντια στις περικοπές του προϋπολογισμού για την Παιδεία, που εισηγήθηκε η κυβέρνηση της προέδρου Μπατσελέτ. Ο προϋπολογισμός προβλέπει μείωση της επιδότησης των σχολείων (από την εποχή της δικτατορίας είναι σχεδόν όλα ημι-ιδιωτικά ή ιδιωτικά), την αλλαγή της μισθολογικής κλίμακας των εκπαιδευτικών προς το χειρότερο, ενώ παράλληλα αυξάνει τις «εξωσχολικές» ώρες εργασίας. Για όσους δεν πειθαρχήσουν στα νέα μέτρα προβλέπει την απόλυσή τους. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε τουλάχιστον πέντε πόλεις.

Δέκα ημέρες μετά, η Μπατσελέτ έκανε δεκτή την παραιτήση του υπουργού Παιδείας και τον αντικατέστησε με την βετεράνο πολιτικό Αντριάνα Ντελιάνο. Το κίνημα, παρά την πρώτη νίκη του, είναι σε ετοιμότητα αφού η κυβέρνηση δεν φαίνεται να αποσύρει τα μέτρα για την εκπαίδευση.

ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ

Συνεχίστηκαν οι διαδηλώσεις των σπουδαστών στην πόλη της Γουατεμάλα, ενώ στις 17 Ιούνη πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη διαδήλωση ενάντια στον Πρόεδρο Ότο Πέρεζ Μολίνα, αυτοργό μιας σειράς σκανδάλων που τώρα αποκαλύπτονται.

Ο Μολίνα επρόκειτο να παρουσιαστεί στο Κονγκρέσο στις 18 Ιούνη για να δώσει εξηγήσεις για την εμπλοκή του σε σκάνδαλο διαφθοράς 14 εκ. δολαρίων που έχει εξοργίσει όλη τη χώρα. Η μικρή χώρα της Κεντρικής Αμερικής έχει συγκλονιστεί από τεράστια σκάνδαλα που αφορούν συναλλαγές πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, που σχετίζονται με την κοινωνική ασφάλιση και την εφορία.

Οι φοιτητές που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις φαίνονται προβληματισμένοι για την άποψη της κοινής γνώμης γύρω από το αν η πτώση του Μολίνα αρκεί για να παταχθεί η σήψη του πολιτικού συστήματος και η φτώχεια της χώρας ή απαιτείται (όπως υποστηρίζει μία μερίδα τους) μία συνολικότερη σύγκρουση με το σύστημα που γεννά τη διαφθορά και τα σκάνδαλα.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Περίπου 200.000 άνθρωποι από όλη την χώρα, στην πλειοψηφία τους νέοι, διαδήλωσαν στο κέντρο του Λονδίνου ενάντια στην κυβέρνηση των Συντηρητικών και στα μέτρα λιτότητας, που αυτή έχει προγραμματίσει.

Η νεοεκλεγείσα κυβέρνηση των Τόρηδων σχεδιάζει περικοπές εκατομμυρίων λιρών, κυρίως σε επιδόματα, τη στιγμή που τα αποτελέσματα της συνεχιζόμενης λιτότητας είναι ήδη αβάσταχτα για πολλές κατηγορίες εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο είναι αναγκασμένοι, σύμφωνα με τα σχέδια της κυβέρνησης, να δουν τους μισθούς τους να συρρικνώνονται ή να απολυθούν, προκειμένου να μειωθεί το έλλειμμα. Όμως το έλλειμμα αυξάνεται συνεχώς από το 2010, παρά τις συνεχείς περικοπές κοινωνικών δαπανών και τις μνημονιακού τύπου πολιτικές. Την ίδια στιγμή το 1% των πλουσιότερων Βρετανών αύξησε τον πλούτο του περισσότερο από ποτέ.

Στην διαδήλωση συμμετείχαν λαϊκές συνελεύσεις και πολύ μεγάλος αριθμός συνδικάτων. Τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών και των πυροσβεστών είχαν την πιο ισχυρή παρουσία. Έλληνες και ισπανοί διαδηλωτές, με τα δικά τους πανό, έδιναν μια πανευρωπαϊκή διάσταση της πάλης ενάντια στις πολιτικές των μνημονίων. Όλοι οι ομιλητές επιχειματολόγησαν πως τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση χτυπούν τους φτωχότερους. Ομιλητές από τον χώρο της Υγείας τόνισαν πως η πολιτική αυτή δολοφονεί ανθρώπους.

Ο νεοεκλεγείς πρωθυπουργός Κάμερον, παρά τη μεγάλη διαδήλωση, δήλωσε πως η κυβέρνησή του θα προχωρήσει στο σχεδιασμένο πακέτο μέτρων. Αυτή η αντιμετώπιση δείχνει την ανάγκη η τεράστια διαδήλωση να μετατραπεί σε μαζικό κίνημα, που να τσακίσει τα μέτρα αλλά και την ίδια την κυβέρνηση.

Εκλογές στο Μεξικό

Μέσα σε ένα τεταμένο κλίμα κοινωνικής δυσαρέσκειας και πολλαπλών κοινωνικών κινητοποιήσεων, τις 7 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν στο Μεξικό ενδιάμεσες ομοσπονδιακές εκλογές. Στις κάλπες καλέστηκαν 83,5 εκατομμύρια μεξικανοί σε 300 εκλογικές περιφέρειες για να εκλέξουν 500 ομοσπονδιακούς βουλευτές, 1.009 δημάρχους και 641 τοπικούς βουλευτές. Ταυτόχρονα σε 9 ομόσπονδα κρατίδια (Baja California Sur, Campeche, Colima, Guerrero, Michoacán, Nuevo León, Querétaro, San Luis Potosí και Sonora.) εκλέχτηκαν και κυβερνήτες.

Μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη την χώρα από εκπαιδευτικούς και άλλους κλάδους του εργατικού κινήματος τερπύλισαν το προεκλογικό κλίμα και αύξησαν την πολιτική αστάθεια που ήταν ικανή να απειλήσει την εκλογική διαδικασία. Η απάντηση της κυβέρνησης και του κράτους ήταν βίαιες επιθέσεις ενάντια σε αγωνιστές - όπως σε Puebla, Veracruz - και καταστολή ενάντια στους εκπαιδευτικούς - όπως στο Guerrero.

Τα αποτελέσματα βγάζουν πρώτο το κυβερνών Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα (PRI) του προέδρου Νιέτο με ποσοστό 29,2%. Δεύτερο σε ψήφους έρχεται

το Κόμμα Εθνικής Δράσης (PAN) με 21% ενώ το Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης (PRD) κάνει μια ελεύθερη πτώση με 10,8% των ψήφων. Ταυτόχρονα με την πτώση του PRD το κενό το αναπληρώνουν δυνάμεις όπως το Κίνημα Εθνικής Αναγέννησης (MORENA) με 8,4%, οι Οικολόγοι Πράσινοι (PVME) (συμμάχησαν το 2012 με το PRI κερδίζοντας το 38% των ψήφων) με 6,9% και το Κίνημα Πολιτών (MC) με 6%.

Αναμφίβολα οι εκλογές αυτές επηρεάστηκαν σημαντικά από το σφοδρό κύμα αγώνων που συγκλόνισε την χώρα μετά από τις αποκαλύψεις για την μαζική εξαφάνιση και δολοφονία 43 αγωνιστών φοιτητών στην Ayotzinapa τον Σεπτέμβριο του 2014. Οι μαζικές διαδηλώσεις ξέσπασαν σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή της θητείας Νιέτο λίγους μήνες μετά την υπογραφή της "Συμφωνίας για το Μεξικό" (Γενάρης 2013), μιας τετρακομματικής συμφωνίας (PRI, PVME, PAN, PRD) που χαράζει μια μακρόπνοη νεοφιλελεύθερη στρατηγική για το Μεξικό γύρω από τρεις κωδικούς άξονες: 1. ισχυροποίηση Μεξικάνικου Κράτους, 2. δημοκρατικοποίηση της οικονομίας, της πολιτικής, των κοινωνικών δικαιωμάτων, 3. συμμετοχή των πολιτών. Λίγους μήνες μετά την συμφωνία αυτή - που συν τοις άλλοις προσπαθεί να χαράξει μια στρατηγική γραμμή συντονισμού με τις ΗΠΑ στην Λατινική Αμερική - ένα μεγαλειώδες κίνημα κατήγγειλε τις ασαφείς σχέσεις συμμοριών, κατασταλτικών μηχανισμών και πολιτικών κομμάτων εξουσίας προκαλώντας πολιτικό σεισμό στη χώρα και αναγκάζοντας τον πρόεδρο Νιέτο να προβεί σε κάποιες "μεταρρυθμί-

σεις άσκησης ελέγχου" στην αστυνομία, χαλάρωσης του βάρβαρου κατασταλτικού μηχανισμού.

Οι αγωνες αυτοί αλλά και η "Συμφωνία για το Μεξικό" έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο στην εξάτμιση της εκλογικής επιρροής του PRD (σοσιαλίζον σοσιαλδημοκρατικό κόμμα) το οποίο είχε αναδειχτεί μετά το 1990 ως αριστερή αντιπολίτευση στα κόμματα που εναλλάσσονταν για δεκαετίες στην εξουσία (PRI, PAN) και ως ένας πόλος συγκράτησης των εργατικών και λαϊκών μαζών από ριζοσπαστικές διεκδικήσεις. Έτσι το PRD πληρώνει ακριβώς την προδοτική του πολιτική, παίρνοντας πια μέρος στο μοίρασμα της εξουσίας χάνοντας 10 έδρες και αφήνοντας τον προγενέστερο του ρόλο στα χέρια του MORENA που θέλει να παίξει τον ρόλο της αντιπολίτευσης υπέρ των λαϊκών μαζών.

Πολύ σημαντικό φυσικά στοιχείο είναι αυτό της αποχής. Η αποχή έφτασε το 52% του εκλογικού σώματος (43,7 εκατ άνθρωποι δεν ψήφισαν..) και η άκυρη ψήφος έφτασε κοντά στο 6%. Ήταν άλλωστε σημαντικές και οι δυνάμεις του κινήματος που κάλεσαν σε σαμποτάρισμα των εκλογών, για μαζική αποχή και άκυρη ψήφο. Σε κάποιες πολιτείες υπήρξαν μαζική καύση ψηφοδελτίων και συγκρούσεις με τις δυνάμεις της αστυνομίας. Για να αποτραπεί μάλιστα η γενίκευση αυτών των κινητοποιήσεων και η αποσταθεροποίηση της εκλογικής διαδικασίας ο πρόεδρος Πένια Νιέτο έβγαλε στους δρόμους χιλιάδες αστυνομικούς και στρατιώτες. Ενάντια σε αυτή την στρατιωτικοποίηση κατά την διάρκεια των εκλογών έγιναν σημαντικές κινητοποιήσεις σε διάφορα σημεία της χώρας όπως Oaxaca, Chiapas, Guerrero, Morelos και Guadalajara. Αυτές οι κινητοποιήσεις χτυπήθηκαν άγρια με αποτέ-

λεσμα πάνω από 100 τραυματίες και έναν νεκρό φοιτητή στην επαρχία Guerrero.

Οι κινητοποιήσεις αυτές έδειξαν σε σημαντικό βαθμό την μαζική απονομιμοποίηση των "δημοκρατικών θεσμών" στο Μεξικό και το τεράστιο χάσμα που χωρίζει τις λαϊκές μάζες με τις πολιτικές και κοινωνικές ελίτ που κυβερνούν την χώρα συγκεντρώνοντας όλο και μεγαλύτερο πλούτο στα χέρια τους.

Το 10% πιο πλούσιο του πληθυσμού συγκεντρώνει το 64,4% του εθνικού πλούτου, το οποίο αντιπροσωπεύει την αξία όλων των περιουσιακών στοιχείων της χώρας (μετοχές, κεφάλαια, αξία επιχειρήσεων κλπ). Το 1% του πληθυσμού στο Μεξικό συγκεντρώνει το 43% του εθνικού πλούτου, μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις πλούτου στον κόσμο.

Μόνο μια ομάδα από 16 μεγαλοκαπιταλιστές κατέχει στα χέρια της εισόδημα ίσο με αυτό που κατέχει το 20% των πιο φτωχών. Το σημαντικότερο στοιχείο είναι πώς αυτές οι τεράστιες περιουσίες μιας χούφτας ανθρώπων έχουν χτιστεί μέσα από μεγάλα μονοπώλια που ελέγχουν το σύνολο της εθνικής οικονομίας (μεταφορές, ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, εξορυκτική βιομηχανία, εμπόριο, ασφάλειες κλπ) και το οποία έχουν προκύψει από την ιδιωτικοποίηση της εθνικής οικονομίας. Αυτά ενώ ο κατώτατος μισθός ενός εργαζόμενου σήμερα στο Μεξικό είναι το ένα τέταρτο από αυτό που ήταν πριν 30 χρόνια..

Σε κάθε περίπτωση στο Μεξικό, όπως και σχεδόν σε όλες τις χώρες της Λατινικής Αμερικής είναι ορατή μια μεγάλη άνοδος των ταξικών και λαϊκών αγώνων και μια μεγάλη διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης, ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

ΗΠΑ: Θερίζουν οι ρατσιστικές επιθέσεις

Άλλη μια στυγερή δολοφονία (όχι από χέρι αστυνομικού αυτή τη φορά) έρχεται να συμπληρώσει τη λίστα της ρατσιστικής μίστιγας στις ΗΠΑ. Η εν ψυχρώ εκτέλεση 9 ατόμων από τον 21χρονο άνεργο Ντίλαν Ρουφ στις 19/6, σε μια ιστορική αφροαμερικανική εκκλησία Μεθοδιστών στο Τσάρλεστον, έχει συγκλονίσει τον κόσμο. Ο δράστης αναμειχθηκε με το πλήθος των πιστών και παρέμεινε ανάμεσά τους επί μία ώρα, πριν ανοίξει πυρ και σκοτώσει με το αυτόματο όπλο του τρεις άντρες και έξι γυναίκες. Ο Ρουφ συνελήφθη, ομολόγησε και κατηγορείται για εννιά ανθρωποκτονίες και οπλοκατοχή.

Η ρεπουμπλικανή κυβερνήτης της Νότιας Καρολίνας, Νίκι Χέιλι, είπε σε εκπομπή τηλεοπτικού δικτύου ότι οι εισαγγελικές αρχές θα έπρεπε να επιδιώξουν να επιβληθεί στον Ρουφ η θανατική ποινή. «Πρόκειται για έγκλημα μίσους», τόνισε.

Να αναφέρουμε εδώ ότι η Νότια Καρολίνα είναι η μία από τις πέντε πολιτείες των ΗΠΑ όπου δεν υπάρχει ειδική νομοθεσία για τα «εγκλήματα μίσους». Σε όσες ισχύουν τέτοιοι νόμοι, συνήθως επιβάλλονται αυστηρότερες ποινές για εγκλήματα που διαπράττονται λόγω της φυλής, του φύλου ή του σεξουαλικού προσανατολισμού του θύματος.

Εκατοντάδες άνθρωποι, λευκοί και μη, κρατώντας τριαντάφυλλα, μετείχαν σε αγρυπνία που έγινε στην μνήμη των εννιά

θυμάτων σε κλειστό στάδιο του κολεγίου του Τσάρλεστον.

Αυτή η σφαγή δεν ήταν η πρώτη και καθώς φαίνεται δεν θα είναι και η τελευταία... Μετά την κατάργηση της δουλειάς το 1865, τα δικαιώματα των μαύρων απείχαν πολύ απ' το να αναγνωριστούν πλήρως. Το 1963, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ ηγήθηκε της πορείας της Ουάσινγκτον. Εκεί έκανε και την ιστορική του ομιλία, που ξεκινούσε με τη χαρακτηριστική φράση «έχω ένα όνειρο», με αντικείμενο τον τερματισμό των φυλετικών διακρίσεων. Παράλληλα, δυνάμωναν και οι ριζοσπαστικές φωνές διεκδικήσεων των δικαιωμάτων των Μαύρων (π.χ. Μαύροι Πάνθηρες). Έτσι φτάσαμε στην ιστορική Πράξη Δικαιώματος Ψήφου του 1965, χωρίς όμως και πάλι η ισότητα των δικαιωμάτων να εφαρμόζεται στην πράξη και το αμερικάνικο ιμπεριαλιστικό κράτος να μένει βαθιά ρατσιστικό. Στη «ματωμένη Κυριακή» στις 7 Μαρτίου 1965, στη Σέλμα της Αλαμπάμα, άοπλοι διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους διεκδικώντας τα δικαιώματα των αφροαμερικανών και ξυλοκοπήθηκαν άγρια από την αστυνομία.

Πενήντα χρόνια μετά, σε καθημερινή βάση, ρατσιστικές επιθέσεις εναντίον μαύρων εξακολουθούν να γίνονται πρωτοσέλιδο στις ΗΠΑ.

Η δολοφονία του ασθματικού Έρικ Γκάρντεν τον Ιούλιο του 2014, του 18χρονου Μάικλ Μπραουν τον Αύγουστο

του 2014, τουλάχιστον άλλα 9 πρόσφατα περιστατικά δολοφονιών Αφροαμερικανών από την αστυνομία (μεταξύ τους κι εκείνη ενός 12χρονου αγοριού, που έπαιζε με ψεύτικο πιστόλι και θεωρήθηκε «απειλή!»), καθώς και μιας ψυχικά ασθενούς γυναίκας που έπαθε κρίση και οι αστυνομικοί αντί να τη βοηθήσουν την πυροβόλησαν, συνέβησαν στο διάστημα μεταξύ του θανάτου του Μπράουν και της αθωωτικής δικαστικής απόφασης για τον αστυνομικό που τον σκότωσε (Ντάρνεν Ουίλσον). Μαζί με τη θανατηφόρα κακοποίηση από τις αστυνομικές αρχές του Φρέντυ Γκρέι τον προηγούμενο μήνα, είναι μερικά από τα αμέτρητα περιστατικά ωμής ρατσιστικής ταξικής βίας.

Η απάντηση του κόσμου κάθε φορά είναι άμεση και αποφασιστική, με μαζικές διαδηλώσεις/κινητοποιήσεις/συγκεντρώσεις που επεκτείνονται με ταχύτατους ρυθμούς σε άλλες περιοχές, ενάντια στο ρατσιστικό, ταξικό status quo του συμπλέγματος κράτος-αστυνομία-δικαιοσύνη, παρά το γεγονός ότι η καταστολή είναι σφοδρή και αιματηρή (π.χ. μετά τον θάνατο του Γκρέι η πόλη τέθηκε αμέσως σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης).

Οι στατιστικές έρευνες δείχνουν ότι ένας έγχρωμος πολίτης των ΗΠΑ πέφτει νεκρός κάθε 28 ώρες κατά μέσο όρο, από σφαίρες αστυνομικών ή ατόμων με ρατσι-

στικά κίνητρα που «παίρνουν τον νόμο στα χέρια τους». Η έρευνα που διεξήχθη από το Malcolm X Grassroots Movement (MXGM), δείχνει ότι το 40% αυτών των φόνων αφορά άτομα ηλικίας μεταξύ 22 και 31 χρόνων, το 8% αφορά παιδιά κάτω των 18 ετών και ένα ακραίο 22% αφορά άτομα που έχουν κάποιου είδους πρόβλημα ψυχικής υγείας, πράγμα που φανερώνει δομικές αδυναμίες στην πρόσβαση σε στοιχειώδεις παροχές κοινωνικής πρόνοιας. Σύμφωνα με το Southern Poverty Law Center, οι οργανώσεις «μίσους» (νεοναζι, μέλη Κου Κλουξ Κλαν, λευκοί εθνικιστές κ.α.) φτάνουν σχεδόν τις 1.000!

Οι φυλετικές διακρίσεις, ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία τρέφουν και συντηρούν τον κτηνώδη κρατικό μηχανισμό των ΗΠΑ. Η στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, το μίσος και η βαρβαρότητα με την οποία επιτίθεται στους εργαζόμενους, στους νέους, στις μειονότητες, συνολικά στους φτωχούς, η πλήρης καταπάτηση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, που συνοδεύεται από μια φοβερή απαξίωση της ζωής των μαζών, παραπέμπουν στα πιο σκοτεινά φασιστικά καθεστώτα που η κρίση βοηθάει να εγκαθιδρυθούν.

70 χρόνια από τη δολοφονία του μεγάλου επαναστάτη Θα Θου Θάο

Το 1945 ο Θα Θου Θάο, σπουδαίος επαναστάτης, αγωνιστής ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία και ηγέτης του τροτσικιστικού ρεύματος στο Βιετνάμ, δολοφονήθηκε από τους βιετναμέζους σταλινικούς.

Ο Θα Θου Θάο γεννήθηκε το 1906 στο χωριό Ταν Μπιν σε πολύ φτωχή οικογένεια. Έζησε την περίοδο όπου η εθνική καταπίεση του βιετναμέζικου λαού από το γαλλικό ιμπεριαλισμό αποτέλεσε την κολυμπήτρα του αντιιμπεριαλιστικού και κομμουνιστικού κινήματος της χώρας. Σε ηλικία 20 χρονών συμμετέχει στην πατριωτική/εθνικιστική οργάνωση «Νέο Ανάμ¹», που γρήγορα όμως διαλύθηκε από τους Γάλλους. Το 1927 σπουδάζει στη Γαλλία και εντάσσεται στο ΡΑΙ (Κόμμα Ανεξαρτησίας του Ανάμ), όπου αναλαμβάνει ηγετικό ρόλο και εκδίδει την αντιαποικιοκρατική εφημερίδα «Ανάσταση».

Το 1928 συμμετέχει στο δεύτερο συνέδριο της Αντιιμπεριαλιστικής Λίγκας στη Φρανκφούρτη. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου εγκαταλείπει τις πατριωτικές/εθνικιστικές ιδέες, εντάσσεται στην Αριστερή Αντιπολίτευση και αρθρογραφεί πάνω στη θέση του για

την ινδοκινέζικη επανάσταση, αλλά και συνολικά για το πρόβλημα της απελευθέρωσης των αποικιών, στην εφημερίδα «Η Αλήθεια», όργανο της Αριστερής Αντιπολίτευσης στο Παρίσι. Γράφει: «μια επανάσταση που θα στηρίζεται στην οργάνωση των προλεταριακών και αγροτικών μαζών είναι η μόνη επανάσταση που μπορεί να απελευθερώσει τις αποικίες. Το ερώτημα της ανεξαρτησίας πρέπει να δεθεί μόνο με αυτό της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης».

Ασκή έντονη κριτική στην Τρίτη Διεθνή για την «εμπειρική» της προσέγγιση όσον αφορά τη «συνεχή επαναστατική κατάσταση» - όπως την είχαν ονομάσει - στην Ινδοκίνα. Καταγγέλλει τις τυχοδιωκτικές πολιτικές της Τρίτης Περιόδου, που κατέληξαν στη «συνθηκολόγηση των προλετάρων επαναστατών με τα εθνικιστικά κόμματα» και στο «να οδηγηθεί η κινέζικη επανάσταση στο νεκροταφείο». Το 1930 απελάθηκε πίσω στο Βιετνάμ, αφού συνελήφθη σε διαδήλωση ενάντια στην εκτέλεση των επαναστατών της Γιεν Μπέι².

Το τροτσικιστικό ρεύμα στο Βιετνάμ σφυρηλατήθηκε μέσα στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό ζυγό από τη μία και τις προδοσίες και τα εγκλήματα του σταλινισμού από την άλλη. Οι βιετναμέζοι τροτσικιστές απέκτησαν ισχυρό έρεισμα στην κοινωνία στα τέλη της δεκαετίας του '30. Οι κυριότερες τροτσικιστικές οργανώσεις ήταν οι «Οκτώβρης», «Αγώνας» και η «Αριστερή Αντιπολίτευση» με ηγέτη τον Θα Θου Θάο. Από την ίδρυσή τους δέχτηκαν ισχυρή καταστολή από τους αποικιοκράτες με συνεχείς διώξεις και φυλακίσεις.

Στις δημοτικές εκλογές της Σαϊγκόν

το 1933, αυτές οι οργανώσεις δημιούργησαν εκλογικό μέτωπο με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδοκίνας (σταλινικοί) και εξέδωσαν την εφημερίδα «Ο Αγώνας». Η εκλογική κάθοδος ήταν πετυχημένη, καθώς εκλέχτηκαν δύο δημοτικοί σύμβουλοι. Το μέτωπο διαλύθηκε το 1937, λόγω της σύγκρουσης στο εσωτερικό του πάνω στην καταστροφική τακτική της Κομιντέρν για τα λαϊκά μέτωπα, αλλά και κάτω από την πίεση που ασκούσε η τελευταία μέσω του γαλλικού ΚΚ. Έτσι η εφημερίδα «Ο Αγώνας» έγινε καθαρά τροτσικιστική και στις δημοτικές εκλογές του 1939 τρεις τροτσικιστές, μεταξύ τους και ο Θα Θου Θάο, θριάμβευσαν συγκεντρώνοντας σχεδόν το 80% των ψήφων.

Την ίδια περίοδο, η εκλογική νίκη του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία πυροδότησε σαρωτικές εξελίξεις στην Ινδοκίνα: απεργίες στις φυτείες του καουτσούκ και στους σιδηροδρόμους, διαδηλώσεις χωρικών κ.α. Η συμμετοχή των τροτσικιστών και η προσπάθειά τους για οργάνωση των αγώνων ήταν συνεχής. Όμως το 1939 οι γαλλικές αρχές προχώρησαν σε πολύ σκληρή αντιμετώπιση, κυνηγώντας ανελέητα τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Οι τροτσικιστές δέχτηκαν τα πιο ισχυρά πλήγματα, καθώς είχαν παράλληλα να αντιμετωπίσουν και τη λύσσα των σταλινικών. Το επαναστατικό ρεύμα αποδεκατίστηκε από τις διώξεις και τις δολοφονίες, με αποτέλεσμα σχεδόν να εξαφανιστεί. Το 1940, ο Θα Θου Θάο στάλθηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του νησιού Πούλο Κοντόρε.

Όταν επέστρεψε στα τέλη του 1944, με αλύγιστη θέληση και πίστη προσπάθησε να ανασυγκροτήσει τις επαναστατικές δυνάμεις ιδρύοντας το Σοσιαλι-

στικό Εργατικό Κόμμα. Μετά την ήττα της Ιαπωνίας και την άνοδο στην εξουσία του Χο Τσι Μινχ τον Αύγουστο του 1945, ο Θα Θου Θάο συνελήφθη από το σταλινικό καθεστώς και εκτελέστηκε σε ηλικία μόλις 39 ετών. Τα λόγια του Χο Τσι Μινχ ήταν: «ήταν σπουδαίος πατριώτης και τον θρηνούμε... αλλά όλοι αυτοί που δεν ακολουθούν τη γραμμή μας θα διαλυθούν...».

Στη μνήμη του Θα Θου Θάο αφιερώνουμε ένα απόσπασμα από το έργο του Τρότσκι «Η ηθική τους και η ηθική μας»: «οι τροτσικιστές διδάχτηκαν το ρυθμό της ιστορίας, δηλαδή τη διαλεκτική του ταξικού αγώνα. Μάθανε να μην απελπίζονται μπροστά στο γεγονός ότι οι νόμοι της ιστορίας δεν εξαρτώνται από τα ατομικά τους γούστα (...) Μάθανε να μην τρομάζουν μπροστά στους πιο ισχυρούς εχθρούς όταν η δύναμη των τελευταίων βρίσκεται σε αντίφαση με τις ανάγκες της ιστορικής ανάπτυξης. Ξέρουν πώς να κολυμπάνε ενάντια στο ρεύμα με τη βαθιά πεποίθηση ότι η νέα ιστορική πλημμυρίδα θα τους φέρει στην αντικρινή όχθη. Δεν θα φτάσουν όλοι σ' αυτή την όχθη, πολλοί θα πνιγούν. Μα το να συμμετέχεις σ' αυτό το κίνημα με ανοιχτά τα μάτια και με αδάμαστη τη θέληση - αυτό μόνο μπορεί να δώσει την πιο υψηλή ηθική ικανοποίηση σ' ένα σκεπτόμενο ον!».

1. Ανάμ ήταν η ονομασία του Βιετνάμ μέχρι και το 1945, ως τμήμα της γαλλικής αποικιακής Ινδοκίνας.

2. Η «αποστασία» του Γιεν Μπέι ήταν η εξέγερση των βιετναμέζων στρατιωτών του γαλλικού αποικιακού στρατού στις 10/2/1930.

10 χρόνια χωρίς τον Μανώλη Αναγνωστάκη

«Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει. Όμως εγώ Δεν παραδέχτηκα την ήττα.»

Πριν δέκα χρόνια, στις 23 Ιουνίου 2005, έφυγε από κοντά μας ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές, ο Μανώλης Αναγνωστάκης. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 10 Μαρτίου του 1925. Εκεί σπούδασε στην ιατρική σχολή, ενώ κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής εντάχθηκε στην ΕΠΟΝ. Την διετία 1943-1944 διατέλεσε αρχισυντάκτης του περιοδικού «Ξεκίνημα», του εκπολιτιστικού ομίλου του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και την ίδια περίοδο εμφανίστηκαν τα πρώτα του γραπτά στο περιοδικό «Πειραιϊκά Γράμματα». Είχε έντονη πολιτική δράση στο φοιτητικό κίνημα, για την οποία φυλακίστηκε το 1948. Το επόμενο έτος καταδικάστηκε σε θάνατο από έκτακτο στρατοδικείο, αλλά δυο χρόνια αργότερα, το 1951, απελευθερώθηκε με την γενική αμνηστία.

Την περίοδο 1959-1961 εξέδωσε το περιοδικό «Κριτική», ενώ υπήρξε μέλος της εκδοτικής ομάδας των Δεκαοκτώ κειμένων (1970), των Νέων Κειμένων και του περιοδικού «Η Συνέχεια» (1973). Τα ποιήματα που ο Μανώλης Αναγνωστάκης άφησε πίσω του δημοσιευμένα είναι 88 και γράφτηκαν από το 1941 έως το 1971. Ποιήματά του μεταφράστηκαν στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, ενώ μελοποιήθηκαν από συνθέτες, όπως ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Θάνος Μικρούτσικος, ο Μιχάλης Γρηγορίου, ο Γιάννης Μαρκόπουλος και ο Δημήτρης Παπαδημητρίου. Τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης (1986) και το Μεγάλο Βραβείο Λογοτεχνίας (2002), ενώ αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτορας του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Η ποίηση του Αναγνωστάκη είναι έντονα πολιτική. Αν και ο ίδιος άνηκε στον ευρύτερο κύκλο του ΚΚΕ, καθιε-

ρώθηκε στη γενική εκτίμηση ως ένας αριστερός ποιητής, ο οποίος δεν αναμασσούσε τα άρθρα του «ΡΙζοσπάστη» και όσα του έλεγαν οι κομματικοί του «φιλοι». Ο ίδιος χαρακτήριζε τον εαυτό του ερωτικό και πολιτικό ποιητή μαζί. Και όντως ο Μ. Αναγνωστάκης συνδυάζει με μαεστρία αυτά τα δύο στην ποίηση του. Ήταν και η εποχή που τα συνδυάζε αυτά τα δύο. Δηλαδή δεν μπορούσε να είναι κανείς ερωτικός ποιητής, ξεχνώντας το πολιτικό πλαίσιο εκείνης της εποχής. Υπήρχε έντονα το πολιτικό στοιχείο, η έκφραση της πολιτικής, μέσα από μια ερωτική κατάσταση όμως. Αρνήθηκε τον χαρακτηρισμό ποιητής της ήττας. Ο ίδιος έλεγε ότι δεν είναι ποίηση της ήττας αλλά μια αγωνία για την εποχή, ένα άγχος για την εποχή. Όντως η ποίηση του Μανώλη Αναγνωστάκη δεν είναι απαισιόδοξη. Όσο κι αν οι στίχοι του φτάνουν κάποτε στην απελπισία, στο βάθος του ορίζοντα διακρίνεται ένα δυνατό φως. Η δύναμη του ποιητικού του έργου, κατάφερε να εκφράσει την αβεβαιότητα, την αποξένωση, αλλά και τις ελπίδες μιας ολόκληρης εποχής. Όταν τελείωσε η εποχή, τελείωσε κι η ποίηση. Το 1983 στην τελευταία δημόσια παρέμβαση του με το αυτοβιογραφικό σχόλιο «Υ.Γ.» έγραψε: «Στο αλλοιωμένο τοπίο της εποχής μας δεν θα ξαναγράψω, το έργο μου το ολοκλήρωσα. Επιλέγω τη σιωπή». Ίσως επειδή, όπως είχε πει σε μία από τις σπάνιες συνεντεύξεις του, «η ποίηση είναι έργο της νεότητας. Χρειάζεται ενθουσιασμό, αυταπάτες, ψευδαισθήσεις. Αυτά τα έχουν οι νέοι. Όσο μεγαλώνεις, κατέχεις καλύτερα τα μέσα σου. Γίνεσαι τεχνίτης, αλλά ένα ποίημα δεν χρειάζεται να είναι τέλειο για να είναι καλό».

Το σύνολο του έργου του κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Νεφέλη με τον τίτλο «ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1941-1971».

Ανακοίνωση της Ο.Κ.Δ.Ε. για την τραμπούκικη επίθεση στα γραφεία του ΝΑΡ

Η Ο.Κ.Δ.Ε. καταγγέλλει την επίθεση ενάντια σε μέλη του Νέου Αριστερού Ρεύματος (ΝΑΡ) και της νεολαίας κομμουνιστική απελευθέρωση (νκα) που σημειώθηκε στις 25/6 έξω από τα γραφεία της οργάνωσης στην πλατεία Κάνιγγος προκαλώντας ευτυχώς μόνος υλικές ζημιές. Σύμφωνα με την καταγγελία του ΝΑΡ η επίθεση έγινε από ομάδα 20 ατόμων - που αυτοπροσδιορίζονται ως «αναρχικοί» - η οποία επιτέθηκε σε άτομα που βρίσκονταν στα γραφεία και προσπάθησε να εισβάλει σε αυτά.

Τέτοιες πρακτικές ενάντια σε αγωνιστές και οργανώσεις του εργατικού κινήματος είναι ξένες και εχθρικές ως προς τις παραδόσεις του εργατικού και επαναστατικού κινήματος και ως τέτοιες πρέπει να απομονωθούν από όλους. Στις κρίσιμες στιγμές που έχουμε μπροστά μας τέτοιες πρακτικές αντικειμενικά βοηθούν μόνο την αντίδραση.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. δηλώνει την αμέριστη συμπαράσταση και την αλληλεγγύη της στους συντρόφους του ΝΑΡ και της νκα.

Ο.Κ.Δ.Ε., 27/6/2015

70 χρόνια από τον θάνατο του Άρη Βελουχιώτη

Στις 16 Ιουνίου 1945 οι εργατικές και λαϊκές μάζες της χώρας μας θρήνησαν την απώλεια του Άρη Βελουχιώτη, του αδιαφιλονίκητου στρατιωτικού ηγέτη της ελληνικής επανάστασης, της «νικηφόρας επανάστασης που χάθηκε».

Ο Άρης Βελουχιώτης γεννήθηκε στη Λαμία το 1905. Το πραγματικό του όνομα ήταν Θανάσης Κλάρας. Παρότι καταγόταν από σχετικά εύπορη οικογένεια, από νεαρή ηλικία εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα και στο νεαρό ΚΚΕ. Το 1936 συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και βασανίζεται από τη δικτατορία του Μεταξά. Το 1939 αποφυλακίζεται, αφού υπέγραψε «δήλωση μετανοίας», επιλέγοντας συνειδητά να συνεχίσει τη δράση του για τη νίκη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Μετά την κατάληψη της Ελλάδας από τους Γερμανούς και την ίδρυση του ΕΑΜ (Σεπτέμβριος 1941), ο Άρης επέμενε σθεναρά στη δημιουργία αντάρτικων ομάδων στην ύπαιθρο. Παρά την έντονη δυσπιστία της ηγεσίας του ΚΚΕ, πήρε τελικά το Μάρτη του 1942 την έγκριση να ξεκινήσει το αντάρτικο στα βουνά της Ρούμελης. Οι πρώτες ομάδες του ΕΛΑΣ στερούνταν τα πάντα, ωστόσο ο Άρης με ασάβληνη πειθαρχία και θέληση κέρδιζε την εμπιστοσύνη των ανταρτών του και των φτωχών χωρικών. Με σημαντικότερους σταθμούς την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου, τις εξεγέρσεις της άνοιξης του 1943 και τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας το Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, που επέτρεψε στους αντάρτες να ενισχυθούν με ιταλικό οπλισμό, ο ΕΛΑΣ επεκτάθηκε σε όλη την Ελλάδα και εξελίχθηκε σ' έναν ισχυρότατο στρατό με πάνω από 120.000 ένοπλους.

Ωστόσο, η δράση του ΕΛΑΣ και του ίδιου του Βελουχιώτη, όσο ηρωική και αν ήταν, δεν ξέφυγε από τα πλαίσια που είχε θέσει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ: «εθνική ενότητα», συνεργασία με την «πατριωτική» αστική τάξη, «συμμαχία» με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό. Ο Άρης μιλούσε στους φτω-

χούς αγρότες για την επανάσταση του 1821, τους κλέφτες, τον Κολοκοτρώνη κ.λπ. και ενσάρκωνε τη λαχτάρα τους για μια καλύτερη ζωή μετά την απελευθέρωση. Παρότι όλα αυτά ελάχιστη σχέση είχαν με τη μαρξιστική θεωρία, ήταν αρκετά για να ξεδιπλωθεί μια αντικειμενικά επαναστατική δυναμική. Όσο η ελεύθερη Ελλάδα που βουνών μεγάλωνε, δημιουργούνταν δομές λαϊκής αυτοοργάνωσης και αυτοδιοίκησης, που φρόντιζαν για τη διανομή των αγαθών, την απονομή δικαιοσύνης, την υγεία, την παιδεία, ουσιαστικά όλα όσα συνιστούσαν μια στοιχειώδη κρατική υποδομή. Έτσι, είχε δημιουργηθεί μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας απέναντι στους ναζί, τη δοσίλογη κυβέρνηση της Αθήνας αλλά και τη «νόμιμη» εξόριστη βασιλική κυβέρνηση του Καΐρου.

Η προσωπικότητα του Βελουχιώτη διατρέχεται από μια αντίφαση κοινή για πολλούς αγωνιστές του ΚΚΕ αλλά και άλλων ΚΚ της Ευρώπης κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου και του Β' Παγκόσμιου Πολέμου: αυτή ανάμεσα σε μια ειλικρινά επαναστατική συνείδηση και δράση, που φωτιζόταν από τη λάμψη της Οκτωβριανής Επανάστασης, και στην προσήλωση στη ρεφορμιστική και προδοτική πολιτική των σταλινικών ηγεσιών. Οι σταλινικοί εκμεταλλεύονταν το κύρος που απολάμβαναν μέσα στους εργαζόμενους η ΕΣΣΔ και η Κομμουνιστική Διεθνής, για να επιβάλλουν τη συνεργασία με τη «δημοκρατική» αστική τάξη και την παραπομπή της σοσιαλιστικής επανάστασης στο απροσδιόριστο μέλλον.

Το καλοκαίρι του 1944, με βέβαιη πια την ήττα της χιτλερικής Γερμανίας και με τον ΕΛΑΣ να ελέγχει μεγάλες περιοχές της χώρας, η σταλινική ηγεσία των Σιάντου-Ιωαννίδη συνθηκολόγησε με τους Άγγλους και την κυβέρνηση του Καΐρου υπογράφοντας τις προδοτικές συμφωνίες του Ιβάνου και της Καζέρτας. Με την πρώτη σχηματιζόταν κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του ΕΑΜ και του ΚΚΕ με τα αστικά κόμματα, ενώ με

τη δεύτερη προβλεπόταν η ανεμπόδιση απόβαση αγγλικών στρατευμάτων στην Ελλάδα και η υπαγωγή των αντάρτικων δυνάμεων στις διαταγές του αγγλικού στρατηγού Σκόμπι! Ο Άρης, που από καιρό προειδοποιούσε για τον βρώμικο ρόλο των Άγγλων, εξέφρασε ανοιχτά τη διαφωνία του, ωστόσο δεν έκανε την παραμικρή κίνηση έμπρακτης αμφισβήτησης της ηγεσίας. Μπροστά όμως στη βέβαιη σύγκρουση με τους Άγγλους, κατέστρωσε μαζί με καπετάνιους του ΕΛΑΣ σχέδιο άμεσης κατάληψης της Αθήνας μετά την αποχώρηση των Γερμανών, το οποίο απορρίφθηκε μετά πολλών επαίνων από τους σταλινικούς ηγέτες. Μετά την Απελευθέρωση τον Οκτώβριο του 1944, το ΚΚΕ υποδέχτηκε τους Άγγλους σαν «ελευθερωτές»! Ο Άρης προσπάθησε να αναστρέψει την κατάσταση στην περίφημη σύσκεψη των καπετάνιων του ΕΛΑΣ στη Λαμία. Κι εκεί όμως δεν τόλμησε να συγκρουστεί ανοιχτά με τον Μάρκο Βαφειάδη, που εκπροσωπούσε την «γραμμή» της ηγεσίας, ούτε να καλέσει τους καπετάνιους να έρθουν σε ρήξη με την προδοτική πολιτική. Όταν το τηλεσίγγραφο του Σκόμπι για αφοπλισμό του ΕΛΑΣ κατέστησε αναπόφευκτη τη σύγκρουση του Δεκέμβρη του 1944 με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, Σιάντος και Ιωαννίδη έστειλαν τον Άρη στην Ήπειρο, με το πρόσχημα της εκκαθάρισης των υπολειμμάτων του ΕΔΕΣ, κράτησαν τον κύριο όγκο των δυνάμεων του ΕΛΑΣ μακριά από τη μάχη και επέτρεψαν σε αγγλικές μονάδες από άλλες περιοχές να κατέβουν ανεμπόδιστες στην Αθήνα! Ο Βελουχιώτης δέχτηκε αδιαμαρτύρητα την άχαρη αποστολή. Μετά την ήττα του Δεκέμβρη, οι άθλιοι σταλινικοί ηγέτες ολοκλήρωσαν την προδοσία υπογράφοντας στη Βάρκιζα την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, παρότι οι δυνάμεις του ήταν ακόμα ισχυρότατες και κατείχαν όλη την Ελλάδα από τη Λαμία και πάνω. Έτσι, παρέδωσαν τους αγωνιστές της Αντίστασης βορά στην αντίδραση και τους συνεργάτες των ναζί, εξασφαλίζοντας όμως

αμνηστία για τον εαυτό τους!

Ο Άρης αποφάσισε να αντιδράσει και διακήρυξε τη δημιουργία του «νέου ΕΛΑΣ», ήταν όμως πια αργά. Ελάχιστοι από τους παλιούς του συμπολεμιστές τον ακολούθησαν. Όταν ο γενικός γραμματέας του ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης επέστρεψε από την αιχμαλωσία στο Νταχάου, ο Άρης είχε την αυταπάτη ότι η προδοτική πολιτική δεν θα συνεχιζόταν και ζητούσε απεγνωσμένα να συναντηθεί μαζί του. Αφού εξαπατήθηκε και από τον Ζαχαριάδη, ζήτησε από το κόμμα να του δοθεί η ευκαιρία να μεταβεί στις γειτονικές «Λαϊκές Δημοκρατίες» και να εξηγήσει τις απόψεις του στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Ενώ ο Άρης βρισκόταν στην Ήπειρο, προσπαθώντας να περάσει στην Αλβανία, ο Ζαχαριάδης ανακοίνωσε την αποκήρυσή του, ζητώντας από τις κομματικές οργανώσεις να μην του δώσουν «ούτε ψωμί, ούτε νερό». Ο αναπόφευκτος πια τραγικός επίλογος γράφτηκε στη Μεσοούντα Άρτας, όταν ο Άρης αναγκάστηκε να αυτοκτονήσει, περικυκλωμένος από δυνάμεις του αστικού στρατού και παρακρατικούς. Τα καθάρματα της «εθνοφροσύνης» κρέμασαν τα κεφάλια του Άρη και του συντρόφου του Τζαβέλλα σ' έναν φανοστάτη στα Τρίκαλα.

Σήμερα, 70 χρόνια μετά τη Βάρκιζα και την αποκήρυσή του Άρη, το σταλινικό ΚΚΕ προδίδει για άλλη μια φορά τους εργαζόμενους, καλώντας σε άκυρη ψήφο στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου. Να τους στείλουμε οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας!

■ Πάννης Χαλάς

20 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ

Ο Ερνέστ Μαντέλ (1923-1995) υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα και ηγέτης της 4^{ης} Διεθνούς.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Γερμανία (έπειτα στο Βέλγιο), σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο περιβάλλον, καθώς ο πατέρας του ήταν μέλος του ΚΚ Γερμανίας και μαζί με την οικογένειά του μετακόμισε στο Βέλγιο μετά την άνοδο των Ναζί στην εξουσία.

Μιλούσε άνετα 5 γλώσσες. 15 ετών, εντάσσεται στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, βελγικό τμήμα της νεότευκτης 4^{ης} Διεθνούς. Βοήθησε στη δημιουργία πυρήνων στους βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους. Η κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί τον σπρώχνει στο αντιστασιακό κίνημα, όπου αναπτύσσει διεθνιστική και αντιπολεμική δράση, απευθυνόμενος τόσο στο βελγικό προλεταριάτο όσο και στα γερμανικά στρατεύματα. Τρεις φορές συνελήφθη, δύο φορές δραπέτευσε πείθοντας τους δεσμοφύλακες του να τον βοηθήσουν, απευθυνόμενος στα αντιστασιακά και διεθνιστικά αισθήματά τους. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου τον βρήκε το τέλος του πολέμου. Όπως έλεγε χαρακτηριστικά, θυμόταν αργότερα (με έκπληξη κι ο ίδιος) πως ενώ μεταφερόταν στο στρατόπεδο (που σήμαινε σχεδόν βέβαιο θάνατο), αισθανόταν χαρούμενος γιατί θα βρισκόταν στο επίκεντρο της επερχόμενης ευρωπαϊκής επανάστασης, όπως θεωρούσε τη Γερμανία.

Μετά τον πόλεμο, ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Εκτοτε και για μισό αιώνα θα παίξει καταλυτικό ρόλο.

Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάντα της 4^{ης} Διεθνούς σε ενίσχυση της γιουγκοσλαβικής επανάστασης και του νεαρού εργατικού κράτους της, που απειλούσε να συντρίψει ο Στάλιν. Τη δεκαετία του '50 συνέβαλλε στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιποικιακών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει ν' αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, καλείται από τον Τσε Γκεβέρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας (μια συζήτηση που είχε μια δημοκρατία και ζωντανά ξεχασμένες για πολλά χρόνια κάτω από την καταθλιπτική κυριαρχία του σταλινισμού).

Το 1960 παίζει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και διώκεται από το βελγικό αστικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναξυπρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Όχι μόνο συμμετείχε στα φλεγόμενα οδοφράγματα του Μάη του '68, αλλά προσπαθεί να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων/τμημάτων της 4^{ης} Διεθνούς. Ήταν από τους πρωτεργάτες της

στροφής στην οικοδόμηση της 4^{ης} Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστατικό κύμα 1965-75, ξεπερνώντας τον «εισοδισμό» της προηγούμενης περιόδου.

Η ακούραστη επαναστατική του δράση θα του στοιχίσει την απαγόρευση εισόδου σε ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.α. – και βέβαια σε ΕΣΣΔ και Κίνα, καθώς η 4^η Διεθνής πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία, για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη.

Παρά τις εξελίξεις του 1989-1991, συνεχίζει την δράση του γυρνώντας όλο τον κόσμο (πέρασε και από την Ελλάδα) υπερασπίζοντας τις ιδέες του Σοσιαλισμού, αναλύοντας και εξηγώντας ήδη από τότε τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού (που τότε φάνταζε αιώνιος θριαμβευτής) και την αναπόφευκτη αναγέννηση των εργατικών αγώνων και της αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης.

Θεωρητικό έργο

Με το τεράστιο σε όγκο έργο του (εξέδωσε περί τα 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες), κατέχει μια εξέχουσα θέση και εμπλούτισε τον Μαρξισμό. Το 1962 ολοκληρώνει την Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας, όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών. Ακολουθεί η Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ. Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του

Ύστερος Καπιταλισμός, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης.

Αν και τα οικονομικά έργα θα του χαρίσουν καθολική αναγνώριση, δεν άφησε κανέναν τομέα της επαναστατικής πολιτικής χωρίς να συμβάλλει στην ανάπτυξη του. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζει το έργο του Πα τον φασισμό – για την επαναστατική στρατηγική το Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση – για την ιστορία, μελέτες όπως Το Νόημα του Β' ΠΠ – για την αστική και εργατική γραφειοκρατία το Χρήμα και Εξουσία – και πολλά ακόμα.

Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας προς το τέλος της ζωής του, συνέχισε ακούραστα και πεισματικά την δράση του, αφήνοντας μια τεράστια κληρονομιά, θεωρητική και πολιτική, πρακτική και ηθική, στην 4^η Διεθνή, στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, σε κάθε νέο επαναστάτη μαρξιστή, σε κάθε αγωνιστή που αναζητά απαντήσεις στα γιγάντια προβλήματα της εποχής μας. Όπως επίσης ένα πρότυπο ακούραστης αφοσίωσης στην υπόθεση του σοσιαλισμού και λαμπρής αισιοδοξίας για το κομμουνιστικό μέλλον της ανθρωπότητας.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την έκδοση των σημαντικότερων από τα έργα του και στο φετινό 13^ο αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ στην Καστροσυκιά Πρεβεζας (25/7-2/8) διοργανώνει συζήτηση για το έργο του. Θα ακολουθήσει σειρά εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις το φθινόπωρο.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Εντείνεται η ιμπεριαλιστική επέμβαση

■ Κώστας Δικαίος

Παρά τις διαβεβαιώσεις τήρησης της συμφωνίας Μινσκ II (ισχύει από 12/2), στις 3/6 η εκχειρία έπαψε μετά τον σφοδρό βομβαρδισμό του Ντονμπάς από το ουκρανικό βαρύ πυροβολικό, που σύμφωνα με την συμφωνία όφειλε να έχει αποσυρθεί πολλά χιλιόμετρα μακριά από την πρώτη γραμμή! Ασφαλώς, οι Ουκρανοί έριξαν την ευθύνη στους αντάρτες, που προσπάθησαν να καταλάβουν το προάστιο του Ντονέτσκ Μαρίνκα (παραμένει στα χέρια του ουκρανικού στρατού και των φασιστικών ταγμάτων, 20 χλμ. από το κέντρο της πόλης).

Πρέπει να σημειωθεί ότι ειδικά οι Ρώσοι δύσκολα θα αφήναν ανεξέλεγκτη την δράση των ανταρτών (σε μεγάλο βαθμό ελέγχουν την ηγεσία τους), ειδικά καθώς τον Ιούνιο εκρεμούσαν δύο διασκέψεις (των G7 και των ΥΠΕΞ της Ε.Ε.), για την παράταση ή όχι των κυρώσεων προς τη Ρωσία, την άρση των οποίων επιθυμεί διακαώς ο ρώσικος ιμπεριαλισμός και τις οποίες τουλάχιστον γερμανοί και γάλλοι ιμπεριαλιστές έχουν συνδέσει με την εφαρμογή της Μινσκ II. Ασφαλώς, Ουκρανία, ΗΠΑ, βαλτικές χώρες έχουν κάθε λόγο να επιθυμούν την άμεση κατάρρευση της συμφωνίας, ώστε να ολοκληρωθούν οι επεκτατικές κινήσεις του ΝΑΤΟ στα σύνορα της Ρωσίας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι υπόλοιποι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές έχουν απεμπολίσει τον στόχο επέκτασής τους στα ανατολικά, χρειάζεται όμως να είναι πιο προσεκτικοί.

1. Η Ουκρανία μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε προτεκτοράτο των δυτικών ιμπεριαλιστών, στηριγμένο σε πράκτορες τους και φασίστες. Η οικονομική καταστροφή της, η πλήρης εξάρτησή της απ' τα δάνεια του ΔΝΤ, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο ελιγμού στον έτσι κι αλλιώς υποταγμένο Ποροσένκο, που διαρκώς απομονώνεται απ' τον λαό: γιατί είναι υποχρεωμένος να εφαρμόζει τα οικονομικά σχέδια λιτότητας του ΔΝΤ και στηρίζει την εξουσία του μόνο στο φόβο της ρωσικής επέμβασης, που καλλιεργεί συνεχώς. Ο κρατικός μηχανισμός μοιάζει όλο και περισσότερο μ' αυτόν αποικίας. Μετά τον διορισμό πρώην υπαλλήλου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ στη θέση της νέας υπουργού οικονομικών στο Κίεβο (πήρε υπηκοότητα την ίδια μέρα που ανέλαβε τα καθήκοντά της!), ήρθε

η σειρά του φιλοαμερικανού πρώην ηγέτη της Γεωργίας Σαακασβίλι να διορισθεί διοικητής της Οδησού, που κατοικείται από φιλορώσους και όπου οι φασίστες έκαψαν ζωντανούς 48 διαδηλωτές στο «σπίτι των συνδικατών»!

Ο Σαακασβίλι είχε προκαλέσει επέμβαση των Ρώσων το 2009 στη Γεωργία, σαν απάντηση στις προσπάθειές του να την εντάξει στο ΝΑΤΟ και να επιτεθεί στη φιλορωσική επαρχία της Οσετίας και Αμπχαζίας. Σήμερα καταζητείται στη Γεωργία για σωρεία σκανδάλων και αποφάσισε ν' απαρνηθεί τη γεωργιανή υπηκοότητά του και να χρισθεί Ουκρανός, τόσο για ν' αποφύγει την απέλαση όσο και να προσφέρει... υπηρεσίες στη νέα του χώρα! Η τοποθέτησή του αποτελεί μήνυμα στο λαό της Οδησού ότι πρέπει να υποταχτεί στο Κίεβο, όσο και στη γειτονική Υπερδνειστερία (είχε αποσχιστεί απ' τη Μολδαβία και ζητά ένωση με τη Ρωσία). Η πορεία της Ουκρανίας προς το ΝΑΤΟ κερδίζει εδάφη.

Ο κρατικός μηχανισμός βρithει και από φασίστες του Δεξιού Τομέα, με τις ευλογίες των ΗΠΑ. Ο διορισμός του Ντιμίτρο Γιάρος, επικεφαλής του Τομέα στο Γενικό Επιτελείο Εθνικής Άμυνας, για να διευκολύνει την σταδιακή ενσωμάτωση των παραστρατιωτικών ταγμάτων των φασιστών (που έχουν ματοκυλίσει την ΝΑ Ουκρανία), στον τακτικό ουκρανικό στρατό, αποδεικνύει την ολοένα και μεγαλύτερη εξάρτηση των τελευταίων από τους φασίστες (πολύ περισσότερο που οι επιστρατεύσεις αποτυγχάνουν). Οι φασίστες θα πληρώνονται τώρα απ' το κράτος, δηλαδή τα δάνεια του ΔΝΤ!

Επίσης, 290 επίλεκτοι αμερικάνοι στρατιωτικοί έχουν ξεκινήσει ταχύρρυθμη εκπαίδευση ουκρανικών «ταγμάτων εθνικής φρουράς» με έμφαση σε τακτικές «εσωτερικής ασφάλειας» – δηλ. τα φασιστικά τάγματα εκπαιδεύονται πλέον επίσημα απ' τους αμερικανούς.

2. Δύο ακόμη εξελίξεις δείχνουν τις ιμπεριαλιστικές προετοιμασίες. (α) Η Ανατολική Εταιρική Σχέση (ΑΕΣ) συνεδρίασε στη Ρίγα της Λετονίας τον Μάη έπειτα από πιέσεις της Πολωνίας, Σουηδίας και χωρών της Βαλτικής, ενώ άλλες ευρωπαϊκές χώρες ήταν πιο επιφυλακτικές για τη σύγκλησή της, για να μην διαταραχτεί το Μινσκ II. Η ΑΕΣ στοχεύει στη διάσπαση του ζωτικού οικονομικού χώρου της Ρωσίας με την επισύναψη προνομιακών σχέσεων με την Ε.Ε. των Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία, Αζερμπαϊτζάν, Αρμενία, Λευκορωσία. Τρεις απ' αυτές (Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία) υπέγραψαν το 2014 συμφωνίες σύνδεσης με την Ε.Ε., αντίθετα δύο (Λευκορωσία, Αρμενία) αποτελούν πλέον μέλη της Ευρασιατικής Οικονομικής Ένωσης (ρώσικη απάντηση στην επέκταση της Ε.Ε.). Το Αζερμπαϊτζάν (ειδικός στόχος των δυτικών ιμπεριαλιστών, ώστε ν' απεξαρτηθεί η Ευρώπη από το ρωσικό φυσικό αέ-

ριο) μπορεί να διαπραγματευθεί αξιοποιώντας τον ρυθμιστικό ενεργειακό του ρόλο – και έτσι απαιτεί ξεχωριστή συμφωνία, απορρίπτοντας την ένταξη στην ΑΕΣ. Όπως και να 'χει, η ΑΕΣ αποτελεί επιθετική ενέργεια απέναντι στη Ρωσία. (β)

Οι ΗΠΑ αποφάσισαν πρόσφατα (πάλι κατόπιν προτροπής της Πολωνίας και των βαλτικών χωρών) την εγκατάσταση βαρέος οπλισμού (άρματα μάχης, τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού, αυτοκινούμενα πυροβόλα κ.α.) στη Βαλτική και την Αν. Ευρώπη, αρκετά για να εξοπλιστεί μια επίλεκτη δύναμη ταχείας επέμβασης 5.000! Είναι η πρώτη φορά που οι ΗΠΑ αναπτύσσουν βαρύ οπλισμό στα νέα κράτη- μέλη του ΝΑΤΟ μετά... τον πρώτο Ψυχρό Πόλεμο! Αν σ' αυτή την εξέλιξη προσθέσουμε την άνευ προηγουμένου στρατιωτική ενίσχυση του ΝΑΤΟ από τον Σεπτέμβριο του 2014 με διαρκή γυμνάσια, δημιουργώντας μια δύναμη που θα μπορεί να αναπτυχθεί μέσα σε 48 ώρες και επιπλέον διπλασιάζοντας το μέγεθος της δύναμης ταχείας επέμβασης (NRF) που ήδη διαθέτει, και τη δήλωση του αμερικανού υπουργού άμυνας Κάρτερ ότι οι ΗΠΑ στηρίζουν το Κίεβο όχι μόνο με εκπαιδευτικού χαρακτήρα στρατιωτικές αποστολές αλλά με την «παροχή όπλων» (παρότι ακολούθησε διευκρίνιση αξιωματούχων ότι η Ουάσιγκτον δεν έχει λάβει ακόμα τέτοια απόφαση), μπορεί κανείς να καταλάβει τους στόχους του ΝΑΤΟ στα ρωσικά σύνορα. Η απάντηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού ήταν άμεση, ανακοινώνοντας ότι θα προσθέσει φέτος 40 νέους διηπειρωτικούς πυραύλους με δυνατότητα μεταφοράς πολλών πυρηνικών κεφαλών.

3. Η Ε.Ε. αποφάσισε τη διατήρηση των κυρώσεων μέχρι τον Ιανουάριο του 2016, χωρίς ωστόσο να τις επαυξήσει όπως ζητούσαν οι ΗΠΑ και οι ευρωπαϊκές χώρες που προωθούν τη σύγκρουση με τη Ρωσία. Η απόφαση πάρθηκε ανήμερα της επετείου της ναζιστικής εισβολής στην ΕΣΣΔ το 1941!

Παράλληλα η Ε.Ε. προετοιμάζει την ενεργειακή της απεξάρτηση απ' τη Ρωσία, τουλάχιστον σταδιακά, ενισχύοντας αγωγούς που θα μεταφέρουν το φυσικό αέριο της Κασπίας (Αζερμπαϊτζάν, Τουρκμενιστάν), απομονώνοντας την Ρωσία και σχεδιάζοντας τη μεταφορά φυσικού αερίου από την Αλγερία, το Ιράν και ίσως και τις ΗΠΑ στα πλαίσια της (Διατλαντικής Εταιρικής Σχέσης Εμπορίου). Απάντηση της Ρωσίας είναι ο αγωγός Turkstream, που διέρχεται από Τουρκία-Ελλάδα και διοχετεύει φυσικό αέριο μέσω Βαλκανίων στην Κεντρική Ευρώπη, παρακάμπτοντας πλήρως της Ουκρανία. Η Gazprom βιάζεται, προωθεί συμφωνία με την Τουρκία, ώστε ο αγωγός να λειτουργήσει στα τέλη του 2016 και να μην χρειαστεί νέα σύμβαση με την Ουκρανία.

Το 19^ο Διεθνές Οικονομικό Φόρουμ της Αγ. Πετρούπολης (το ρωσικό Νταβόι), παρά την προσπάθεια μπουκοτάζ από τη Δύση, είχε μεγάλη

επιτυχία, με τις συμμετοχές να ξεπερνούν κάθε προηγούμενο. Φάνηκε μια στροφή προς ανατολάς (Κίνα, Ινδία, Ιράν), δείχνοντας την τάση κίνησης της Ρωσίας προς τους BRICS. Η παρουσία/ομιλία Τσίπρα, η υπογραφή μνημονίου συνεργασίας για το ελληνικό τμήμα του Turkish Stream (Νότιος Ευρωπαϊκός Αγωγός), έχουν προκαλέσει αντιδράσεις των ΗΠΑ και της Ε.Ε. και μάλλον συμπεριλαμβάνεται στους λόγους επιδιώκουν ισοπέδωση της ελληνικής κυβέρνησης. Παράλληλα, βέβαια, το υπουργείο Εξωτερικών (στην προ τριμήνου επίσκεψη του ΥΠΕΞ Κοτζιά στο Κίεβο) έχει υπογράψει σύμβαση με την Ουκρανία για τη νοσηλεία ουκρανών τραυματιών, μελών της Εθνικής Φρουράς, περιλαμβανομένου και του φασιστικού τάγματος Αζόφ, που έχει διαπράξει εγκλήματα πολέμου στον Ντονμπάς.

4. Τον Μάιο πραγματοποιήθηκε στο Ντονμπάς Διεθνές Φόρουμ αλληλεγγύης με συμμετοχή διεθνών αντιπροσωπειών αριστερών οργανώσεων τόσο της Ουκρανίας (Ανατολική και Δυτική), όσο και ευρωπαϊκών (συμπεριλαμβανομένου του 2^{ου} Διεθνούς Αντιφασιστικού Καραβανιού Αλληλεγγύης, με 120 ακτιβιστές από 10 ευρωπαϊκές χώρες και 15 Έλληνες). Η συμμετοχή αποτελεί ενίσχυση ενός λαού που μάχεται ενάντια στους δυτικούς ιμπεριαλιστές και στους υποστηρικτές τους. Στο Ντονμπάς, υπάρχουν τεράστια κοινωνικά προβλήματα, αφού έχει καταστραφεί η παραγωγή, συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί, έχουν κοπεί συντάξεις και μισθοί από το Κίεβο, υπάρχουν τρομακτικές ελλείψεις σε είδη πρώτης ανάγκης (υπάρχουν θάνατοι ακόμα και από υποσιτισμό) – αλλά ο λαός αγωνίζεται να επιβιώσει βασισμένος στον αγώνα για ανεξαρτησία από το φασιστικό Κίεβο και μ' ένα ιδεολογικό φάσμα από τον ρωσικό μεγαλοϊδεατισμό, τη θρησκευτική ορθοδοξία, τον ρωσικό εθνικισμό μέχρι την αυτοδιάθεση, την πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση των ολιγαρχών και ακόμα ακόμα τον σοσιαλισμό! Πράγματι, στις τελευταίες εκλογές οι Ρώσοι κατάφεραν να ελέγξουν την ηγεσία των ανταρτών, ωστόσο υπάρχουν και ανεξάρτητα κομμάτια που δεν θέλουν υποταγή στους ρώσους ιμπεριαλιστές (όπως το κομμουνιστικό τμήμα της μηχανοκίνητης Ταξιαρχίας «Φάντασμα», που δεν δέχτηκε να υπακούσει στην εντολή της Λαϊκής Δημοκρατίας του Λουγκάνσκ για στρατιωτική ενοποίηση, υπαγορευμένη απ' τη Μόσχα). Ο διοικητής της Ταξιαρχίας Μοζγκοβόι δολοφονήθηκε τον Μάιο σε φασιστική ενέδρα.

Η ενίσχυση των αγωνιστών στο Ντονμπάς, που μάχονται την πρώτη φασιστική κυβέρνηση στην Ευρώπη μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, περνά μέσα από την άσκηση πίεσης στη δική μας κυβέρνηση να μην παρέχει πολιτική ή άλλη υλική υποστήριξη στο καθεστώς του Κιέβου, στο βάθεμα των ρηγμάτων στο εσωτερικό του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ και της Ε.Ε.

